JOAN DARLING

Voluptatea remuşcării

Traducerea şi adaptarea
în limba română
de NICOLAE NĂSTASE.
ALCRIS

Capitolul 1

În picioare, în pragul biroului care aparţinuse tatălui său, Candra Bishop, cu privirea pierdută în zare, contempla pantele pline de verdeaţă ale muntelui Hood şi cursul molatec al râului Williamette. Atâţia oameni – după o călătorie periculoasă, se opriseră la poalele acestui pisc, privindu-l cu un amestec de teamă şi de admiraţie! Pe lângă aceste râuri pline de peste, în câmpiile mănoase ale Oregonului, ei au crezut că şi-au găsit Ţara promisă. În acest fel, acolo în apropierea Pacificului, se născuse oraşul Portland, purtător de speranţe şi de vise pentru toţi, în afară de Candra. Cu toate acestea, acum, ora ei sosise; pleca, în sfârşit, în căutarea a ceea ce unii numesc fericire… sau libertate.

În spatele ei, în birou, Ralph, un vechi prieten al tatălui ei şi avocatul acestuia, îi vorbea fără ca ea să asculte şi să înţeleagă firul discuţiei.

— … Vânzarea casei şi scoaterea la licitaţie a întreprinderii tatălui tău, vor permite plata tuturor datoriilor, dar puţinul la care are dreptul Roddy nu-i va fi dat decât la împlinirea majoratului, iar tu, fetiţo, nu vei avea decât datoria de a îngriji acest copil.

Tânăra femeie reveni la realitate, doar pentru a protesta.

— Roddy este un copil minunat! Să am grijă de el nu va fi niciodată o povară pentru mine.

Candra continua să fixeze vârful înzăpezit al muntelui. Vântul făcea să-i fluture pletele negre şi-i lipea rochia de trupul înalt şi subţire.

„Este, într-adevăr, frumoasă, se gândi Ralph. Alicia ar fi tratat-o oare altfel dacă nu ar fi fost atât de frumoasă, şi ar fi avut mai puţină personalitate? Fără îndoială că nu. Roddy, la rândul său, promitea să devină un băiat frumos şi puternic. Poate şi de aceea nu se ocupase nimeni de el,

până ce Candra se întorsese de la pension, Ataşându-se de micuţ ca şi cum ar fi fost fiul ei.

— Fratele tatălui tău, cunoscându-ţi situaţia precară, îţi propune o slujbă la el, la firmă. Ai fi de acord? întrebă, în sfârşit, avocatul.

Candra întoarse capul şi-l privi drept în faţă; nu se mira că este la curent cu propunerea unchiului ei, deşi acesta i-o făcuse într-o scrisoare.

Acest unchi, pe care nu prea-l cunoştea, îi oferea ospitalitate, atât ei cât şi lui Roddy, dacă ar fi acceptat să lucreze la motelul lui. Sigur, nu-i deschide uşa cu drag dar, chiar şi numai din obligaţie, gestul era important. Ar fi fost greu să-şi câştige singură pâinea, după atâţia ani lipsiţi de griji, dar această muncă le-ar putea asigura un trai decent, iar ideea de a fi independentă în sfârşit, îi surâdea.

— Cred că as accepta, în lipsă de ceva mai bun, răspunse ea pe un ton vesel.

Ştia că avocatul e la fel de nefericit ca şi ea, văzând-o părăsind casa familială. Nu dorea să-l facă să sufere şi mai mult.

— Mă gândeam că tu şi tânărul Jamie Dieterman.

Nu merse mai departe. Surâsul Candrei se stinsese. Ar fi trebuit, totuşi, să-şi amintească faptul că niciodată mama lui Jamie nu acceptase ca fiul ei să continue s-o frecventeze pe Candra, mai ales acum, când fata nu mai avea bani. Familia Dieterman avea nevoie de zestrea Candrei, pentru a-şi continua viaţa îmbelşugată cu care era obişnuită.

Candra îşi îndreptă din nou privirea spre munte, în căutarea amintirilor. Dar se plictisise să mai privească. Nimic n-o mai emoţiona.

— Una e s-o iei pe fata cea dragă a lui Henry Bishop şi cu totul altceva să-ţi legi existenţa de o orfană fără niciun ban. Parcă suntem într-un roman victorian, nu credeţi? Comisarul-portărel mi-a explicat că mii de societăţi dau

faliment în fiecare an. Pentru el, acesta e un caz ca oricare altul.

— Numai dacă Jeamie Dieterman ar avea un pic de curaj. Eşti, totuşi, atât de drăguţă.

— Intre Roddy şi munca la motel nu prea voi avea timp liber, îl întrerupse ea. Aş fi prea ocupată ca să mă mai gândesc la o căsătorie, cel puţin pentru moment.

Bărbatul avea un aer atât de nefericit încât Candrei i se făcu milă de el.

— Vă găsesc destul de sentimental, încercă ea să glumească, întorcându-se.

— Nu e rău, copila mea, să fii un pic sentimental! Toată lumea simte, din când în când, nevoia. Este necesar pentru viaţă, aşa cum apa este necesară trandafirilor.

— Vă promit, domnule! Voi încerca să-mi amintesc de sfaturile dumneavoastră! spuse Candra cu un mic surâs ironic, pe care nu-l mai afişase de când tatăl ei se recăsătorise.

Neştiind cum să continue o discuţie care pentru el era încheiată, avocatul răscolea nervos hârtiile de pe birou. Pentru moment, ridică ochii, fixând-o pe Candra pe deasupra ochelarilor. Văzând că şi ea îl privea întrebător, îşi plecă din nou privirea spre dosare.

— Ce este? întrebă tânăra apropiindu-se.

O privi fără a putea articula vreun sunet. Doamne, cât de frumoasă era, cu părul de un negru catifelat, ochii de un albastru intens, tenul atât de alb şi silueta ei perfectă! Dar ceea ce-i dădea cu adevărat farmec era aerul ei un pic distrat, rezerva ei permanentă. Nu lăsa să i se vadă adevărata personalitate, decât faţă de fratele ei sau faţă de prietenii apropiaţi; numai aceştia ştiau că tânăra putea fi foarte vioaie şi veselă.

— Ei bine? îl întrebă ea din nou.

— Ei bine. Un anume domn Lawrence a cumpărat, la un

preţ exorbitant, cele mai mari trei maşini din fabrica tatălui tău. Este inutil să insist asupra importanţei acestei vânzări. Fără ea ne-ar fi lipsit câteva mii de dolari pentru a acoperi datoriile tatălui tău. Nu a pus decât o singură condiţie: vrea actele de vânzare în următoarele patruzeci şi opt de ore.

— Lawrence? întrebă Candra, dintr-odată încordată. Care-i este prenumele?

— Nu-mi amintesc.

Scotoci un moment printre acte şi scoase o foaie de hârtie.

— Am găsit. Domnul Scott Lawrence. Cam bizar tipul! Fără a vedea maşinile, prin telefon, ne-a oferit un preţ excelent şi ne cere să-i livrăm materialele într-o rezervaţie indiană. Cred că este un bătrân original, solitar. Locuieşte pe undeva, între Roque River şi Gold Beach. Cum este în drumul tău, mi-am luat libertatea de a-i propune să-i duci tu actele.

Ridică ochii şi, pentru prima dată, îi remarcă paloarea.

— Ce zici? Dacă nu, pot să mă duc eu.

— Nu, nu, e perfect. Am crezut, la început, că e vorba de cineva pe care-l cunosc.

Candra se apropie de uşa transparentă, lăsându-se pradă amintirilor.

— Am crezut că e cineva cunoscut, repetă ea încet, ca pentru sine.

— Ştii, Candra, nu eşti obligată să te duci la unchiul tău. Abia dacă-l cunoşti. El şi tatăl tău nu erau întotdeauna de acord, mai ales când era vorba de afaceri. Dora şi cu mine eram fericiţi să vă primim, pe tine şi pe Roddy. Ştiam că eşti nefericită cu mama ta vitregă, dar ce-i puteam spune Aliciei atâta vreme cât trăiai lângă ea de la moartea tatălui tău? Acum, însă, te pot ajuta.

Era jenat pentru că rostise acest nume, care-i putea trezi amintiri neplăcute. Sunt lucruri pe care este mai bine să le

uiţi.

— Acum eşti adultă, nu mai ai de ce să te temi de ea. Nu-i bine să vorbeşti astfel despre morţi, dar nu mi-aş fi imaginat niciodată că a cheltuit toţi aceşti bani.

Scutură din cap, îşi scoase ochelarii şi-i şterse cu atenţie. Cu ochii săi miopi văzu o formă vagă apropiindu-se, apoi simţi cum o mână i se aşează pe umăr.

— Ştiu. Vă mulţumesc pentru invitaţie.

Vorbea tandru, alegându-şi fiecare cuvânt. N-ar fi vrut, în niciun caz, să-l rănească. Era singura fiinţă căreia îi putea vorbi deschis şi-şi dorea ca el să înţeleagă asta.

— Până la urmă, toţi aceşti ani petrecuţi la pension mi-au făcut bine. Am învăţat să nu mă bazez decât pe mine însămi! Rezultatele mele personale contează mai mult decât banii tatălui meu. Şi acum, adăugă ea cu un surâs maliţios, propriile mele puteri mă vor ajuta să trăiesc. Abia aştept să-mi descopăr adevăratele talente. Nu ştiu prea multe, dar nu cred că sunt proastă!

— Şi Roddy?

— Roddy şi cu mine suntem unul şi acelaşi. Aşa stau lucrurile de câţiva ani buni şi nu văd de ce s-ar schimba.

— Dar el e fratele tău vitreg, nu fiul tău!

— Ce importanţă are? De câţiva ani îi sunt ca o mamă. Roddy va rămâne cu mine.

Politicos dar ferm, tocmai încheiase discuţia. Avocatul ştia că nu mai are niciun rost să insiste.

— Nu te temi că băiatul va regreta casa în care s-a născut şi unde a trăit întotdeauna?

— Roddy ştie foarte bine ce înseamnă locul acesta: un spaţiu larg şi o masă mai bună decât în altă parte, dar la şapte ani acest lucru nu are importanţă. Există lucruri mai necesare! Am străbătut un drum lung împreună până am ajuns amândoi la această concluzie.

— Alicia ţi-a făcut, Într-adevăr, mult rău!

— Ba nu, chiar dimpotrivă. Ea mi-a arătat ce aş fi devenit dacă aş fi dus aceeaşi viaţă. Poate, într-un fel, este şi o şansă. Când tata a luat-o de soţie, nu eram decât un copil răsfăţat de treisprezece ani. Îi făceam pe ceilalţi să sufere fără niciun rost.

Era gata să izbucnească în lacrimi. Dintr-odată, amintiri pe care le credea bine îngropate ieşeau la suprafaţă cu o acuitate dureroasă. Îl va uita, oare, vreodată, pe tânărul vesel care cânta la chitară pentru o pacoste de numai treisprezece ani, răsfăţată peste măsură? îl recompensase bine! Terminase o prietenie care pentru ea era mai vitală decât aerul pe care-l respira.

— M-am purtat atât de urât, murmură ea, tulburată de această amintire.

Avocatul îşi strânse hârtiile şi le puse în vechea lui servietă. Trebuia să ajungă la masă, altfel Dora s-ar fi neliniştit. Avea un drum lung de făcut, era momentul să plece.

— Eşti sigură că poţi să duci tu actele de vânzare?

— Domnul Lawrence le va avea în următoarele patruzeci şi opt de ore, aşa cum a cerut.

— Perfect. Dacă crezi că vei avea nevoie de mine, mă găseşti oricând la telefon. Independenţa e un lucru frumos, dar viaţa e crudă uneori.

O îmbrăţişă şi se îndreptă spre ieşire. Tânăra auzi uşa închizându-se în urma lui. Pentru prima oară de la înmormântare era absolut singură. Servitorii plecaseră înainte de sosirea lui Ralph. Roddy îşi lua la revedere de la un prieten. Tatăl său şi mama sa vitregă dispăruseră şi nu vor mai reveni niciodată. Se terminase şi viaţa pe care o dusese până atunci. Avea senzaţia ciudată de a fi precum o corabie plutind în derivă, în timp ce toate celelalte nave rămâneau ancorate la adăpost. Totuşi, nu era momentul să dea frâu liber emoţiilor. Un singur lucru i se părea

important: să spună adio vechii vieţi şi s-o ia de la capăt.

Ieşi din birou şi se îndreptă încet spre peluza care cobora în pantă lină către râu; era foarte cald pentru începutul lunii martie, dar soarele îi făcea bine. În curând vor trebui tunse gardurile vii. Noii proprietari vor trebui să se ocupe de tot, de casă, cât şi de grădină.

Aruncă o privire fugară asupra casei vecine, care se zărea printre copaci. Bettina Wallace locuise acolo cândva. Dar, după scandalul pe care-l făcuse Candrei, familia Wallace trebuise să se mute. Proprietatea fusese vândută, aşa cum fusese vândută, acum, şi casa ei. Cei care se vor instala aici o vor iubi, oare, la fel? Vor simţi ei dragostea cu care fuseseră alese planurile, sufletul pus la construcţia casei şi amenajarea grădinii?

Candra se întoarse pentru a privi grajdurile. Altă dată, acolo erau cai dar, în urmă cu patru ani, Alicia îl convinsese pe tatăl ei să-i vândă şi să transforme grajdul în sală de jocuri. Alicia nu iubea caii, dar ceea ce detesta mai mult era grija şi timpul pe care-l acorda tatăl ei cailor. Aştepta de la el o prezenţă constantă şi o admiraţie fără rezervă, pe care nu le obţinuse decât după dispariţia nobilelor animale.

Pe vremea aceea, o intensă activitate domnea în clădirile şi pe câmpurile din jur: grăjdarii plimbau caii, le dădeau să mănânce, îi duceau să se adape, îi îngrijeau, îi pansau. Prezenţa animalelor, mirosul lor din cauza pieii şi aroma ierbii, toate acestea îi dădeau Candrei un sentiment de siguranţă şi de bine.

Copilul care era atunci nu înceta nicio clipă plimbările şi-i povestea lui Josh, angajatul tatălui ei, toate visele şi gândurile, atunci când acesta o lua pe genunchii lui şi reuşea să dea viaţă celor mai nebuneşti fantezii ale feţei. Până într-o zi, când…

O pală de vânt mătură curtea, ridicându-i fusta. Pielea i se făcuse ca de găină. Încet, încet, urcă pe aleea care

înconjura marea casă, atât de plină de amintiri. Amintiri de două feluri. Primele, delicioase, din epoca în care mama şi tatăl său o înconjurau cu dragoste şi făceau planuri de viitor pentru ea. Apoi, mama ei murise aducând pe lume un copil care nu avea, nici el, să supravieţuiască. De atunci, tatăl său se schimbase. O evita mai mereu, ca şi cum revederea ei i-ar fi trezit amintiri dureroase, pe care el dorea să le uite. Se dedicase cu trup şi suflet activităţii de conducere a fabricii sale de mobilă. Candra fusese crescută de bucătăreasă, de grăjdar, de cameristă şi, nu în ultimul rând, chiar de Josh. Când acesta intrase în viaţa ei, ea nu era decât un copil capricios şi răsfăţat, care nu se liniştea decât atunci când i se îndeplineau toate dorinţele. Avea tot ceea ce-şi dorea, în afară de dragostea tatălui ei.

O limuzină luxoasă Lincoln se opri lângă ea. Portiera din spate se deschise iar Roddy coborî, trăgându-l după el şi pe prietenul său cel mai bun, Tim.

Implorându-şi sora din priviri, el întrebă:

— Mama lui Tim spune că pot veni să petrec ultima săptămână de vacanţă la ei. Ah! Candra, pot? Vrei?

Era atât de grăbit să-i obţină acordul, încât se bâlbâia şi se bâţâia, ţinând mâna surorii sale ca şi cum tot acest circ ar fi produs, fără dubiu, răspunsul potrivit.

Toată lumea îi punea întrebări în ultima vreme. Dar, pentru prima dată, putea răspunde şi o făcea plină de bucurie:

— Este foarte drăguţ din partea ta, Tim, spuse ea. Cred că se poate aranja.

Promitea. Dar promisiunile care i se făcuseră ei, un acoperiş deasupra capului, un loc de muncă, vor fi oare respectate?

Fratele său, dar şi ea, îl priviră pe Tim în timp ce acesta urcă în maşină. Evelyne, mama lui Tim, îi spusese deja la revedere; Candra se gândi că-i va lipsi. Zâmbi când

Lincolnul demară din faţa ei, apoi intră în casă, cuprinsă de o infinită tristeţe. O pagină din viaţa ei fusese întoarsă, chiar dacă o dorea sau nu.

Era timpul să-l spele pe Roddy şi să pregătească masa. Trebuia să plece devreme mâine, pentru a duce contractul de vânzare.

Dintr-odată, i se făcu foarte frig şi fu străbătută de un frison, dar nu-i dădu atenţie. Nu era momentul să se lase copleşită de teamă.

Capitolul 2

Capricios şi imprevizibil, timpul se schimbase complet a doua zi de dimineaţă. Nicio urmă din albastrul cerului, ci numai nori mari şi trişti, cenuşii; un cer în doliu, precum inima Candrei, care-şi bea, pentru ultima oară, cafeaua, contemplând apele agitate ale râului Williamette.

Era timpul să-l trezească pe Roddy. Candra îşi spălă ceaşca şi o puse pe raft, apoi părăsi bucătăria. Totul era gata. Casa era curată, lucrurile împachetate, nu-i mai rămânea decât să le pună în maşină.

Încet, ieşi pe coridorul decorat cu lambriuri şi urcă scările largi din lemn de tec.

— Hai, sus, leneş ce eşti! spuse ea, deschizând uşa de la camera fratelui ei. E momentul să te îmbraci şi să cobori la micul dejun.

— Mai lasă-mă măcar cinci minute, Candra, te rog! mormăi Roddy, cu capul înfundat în pernă.

— Ţi-am lăsat deja cinci minute! Hai, sus! Imediat!

Odată cu aceste cuvinte, smulse pătura de pe el.

— Ce rea eşti!

Sigur, copilul nu credea ce spune, dar Candra îşi strânse dinţii de durere. Parcă cineva, în trecut, o mai acuzase de răutate. Mai bine ar face să se gândească la altceva.

Când părăsi camera, Roddy coborâse din pat şi se îndrepta spre baie. Ştia că în cinci minute va fi gata şi va cere de mâncare.

De fapt, abia apucase să prăjească ouăle şi copilul era jos. Pentru Roddy, călătoria aceasta în California, instalarea la unchiul lor, totul era o aventură. Într-un fel, Candra însăşi îl ajutase să gândească în acest fel. La cei şapte ani, te adaptezi uşor schimbărilor, mai târziu lucrurile se vor complica. În orice caz, ea nu mai avea de ales, fie şi numai pentru fratele ei. Ah, Doamne, şi ce n-ar fi făcut pentru el!

O oră mai târziu, vasele erau spălate, iar bucătăria arăta impecabil.

Încărcatul lucrurilor în maşină îi ocupă restul dimineţii. În afară de hainele lui, nu puteau fi abandonate comorile lui preferate, câteva jucării, un album cu fotografii, o cutie de lemn plină de pietre, crenguţe, amintiri ale unor clipe plăcute, indispensabile, evident.

Înainte de a se instala la volanul superbului Lincoln albastru, pe care tatăl său i-l dăduse la aniversarea celor douăzeci şi doi de ani, ea mai privi o dată casa.

— Spune-i la revedere, Roddy.

Îi zâmbi micului băieţel brunet care, alături de ea, contempla şi el în tăcere Gabriel Manor.

— Nu este decât o casă, Candi. Din moment ce tu eşti cu mine, nu mai am nevoie de absolut nimic, răspunse el, luându-i mâna cu tandreţe.

Tânăra femeie deschise portiera maşinii.

— California, sosim! strigă copilul, cu pumnul strâns în aer, de parcă ar fi condus un regiment la atac.

— Dar ştii că nu mergem direct în California, nebunaticule!

— Dar vom merge, nu? Şi atunci voi putea să mă laud că deja cunosc trei state: Oregonul, unde m-am născut, Washingtonul, care este alături şi, fireşte, California, unde voi face şcoala.

— Ai perfectă dreptate, îl aprobă Candra râzând. Dar ştii o grămadă de lucruri, în curând vei fi mai savant decât mine.

Să părăseşti totul, să întorci o pagină şi, totuşi, să poţi râde. Iată un lucru încurajator pentru viitor.

***

Pe măsură ce rulau pe autostradă, cerul devenea parcă tot mai negru şi mai ameninţător. Spera să ajungă la domnul Lawrence înainte de izbucnirea furtunii care se

anunţa. Aruncă un ochi spre bord. Nu făcuseră mai mult de o sută de kilometri. Intersecţia unde trebuia să ajungă nu putea fi departe.

Dintr-odată începu să plouă. Turna cu găleata, în averse. Candra nu mai putea vedea aproape nimic. Încetini.

— Roddy, dă-mi, te rog, planul care este în sacul meu, spuse ea fără a-şi lua ochii de la drum.

Ploaia se schimbase acum într-o perdea fina şi deasă. Până unde puteai cuprinde cu privirea, nu erau decât nori negri, ameninţători.

Roddy, care abia îşi putu stăpâni un căscat, suporta cu greu lipsa de acţiune.

— Mai e mult? o întrebă el, întinzându-i plicul.

Încetini şi mai mult, pentru a putea citi indicaţiile pe care le notase, apoi părăsi autostrada. O luă mai întâi spre Canyonville, pe urmă continuă spre Agness. Când cădea grindină, când ploua mărunt. Condusul maşinii devenise parcă obositor.

După ce au depăşit Agness, o luară pe lângă Roque River, spre Pacific. Undeva trebuia să existe un indicator spre Dreamer’s Cove, casa domnului Lawrence. Îl observă când nici nu se aştepta, fiind chiar obligată să frâneze brusc, abia evitând derapajul.

Drumeagul era plin de gropi şi de movile, dar maşina amortiza excelent şocurile. Vizibilitatea era însă de-a dreptul execrabilă. Candra, încordată asupra volanului, abia observă drumul. Avea cam treizeci de kilometri de făcut până la destinaţie. Cu ajutorul lui Dumnezeu, spera să nu se izbească de vreunul dintre zidurile care împrejmuiau proprietatea!

În momentul în care, în sfârşit, văzu în depărtare ferestrele luminate ale casei, maşina derapă brusc spre stânga, oprindu-se chiar pe marginea unui şanţ adânc.

— Asta mai lipsea acum! spuse Candra, exasperată. Era

să murim. Moşul ăsta va trebui să fie amabil şi să ne găzduiască peste noapte. Nu mai am putere să conduc, s-a spart şi un cauciuc şi nu pot să-l schimb singură.

Pentru a se destinde puţin, se întinse pe spate lăsându-şi scaunul, apoi, după zece minute, ieşi din maşină şi o luă pe jos spre casa din zare, împreună cu Roddy. În mod normal, drumul le-ar fi luat două minute, dar în starea în care se aflau le-au trebuit zece ca să ajungă.

Fără a pierde timpul, Candra îşi luă frăţiorul de mână şi urcă treptele care duceau spre intrare.

Un omuleţ aproape pătrat, destul de in vârstă, cu ochi maliţioşi şi ten negricios, îmbrăcat cu un impermeabil şi o pălărie galbenă, veni surâzând să le deschidă uşa. În acel moment, tânăra îşi dădu seama că-i curgeau şiroaie de apă din păr şi că frăţiorul ei era ud leoarcă. Trebuia să se schimbe urgent, altfel ar fi răcit în mod sigur.

— Bună seara, doamnă! Cred că vă trebuie nişte haine uscate. Dacă îmi daţi cheile maşinii, vă voi aduce eu bagajele.

Surâsul lui călduros şi ochişorii veseli şi negri ca mura îi dădură încredere Candrei, deşi era prea obosită ca să-l întrebe cum se numeşte, sau să pună cea mai mică întrebare. Era evident că-i aştepta şi că ştia şi cine sunt. Luă cheile şi ieşi în furtună. Înainte de a se îndepărta, strigă:

— Mergeţi în salon. Am făcut focul şi e o sticlă de vin pe măsuţă. Mă întorc imediat.

Candra nu se lăsă prea mult rugată. Erau amândoi îngheţaţi. Vremea se răcise mult de când plecaseră din Portland.

Roddy tremura. Trebuia să se ocupe de el. Nimic altceva nu avea importanţă. Îl împinse spre foc, îi scoase puloverul ud şi începu să-i frecţioneze mâinile. Era un copil sensibil. Cea mai mică răceală lua la el proporţii alarmante. A pleca

în aceeaşi seară ar fi fost foarte riscant. Spera ca gazda lor să înţeleagă acest lucru. Dacă era nevoie, ea putea dormi pe jos, iar Roddy pe canapea.

Gazda lor? Oare era acest omuleţ? Se îndoia serios. Nu avea aerul marelui magnat capabil să cumpere utilajele de lemnărie pentru a le da indienilor.

Îşi turnă un pahar de vin. Îi dădu o înghiţitură şi lui Roddy şi privi în jur. Se afla într-un fost grajd, transformat cu mari cheltuieli. Totul era cald şi confortabil: pereţii cu lambriuri din lemn de cedru, parchetul din acelaşi lemn, un monumental şemineu de piatră, o bibliotecă vastă, o canapea moale, îmbrăcată în catifea asortată cu două fotolii, care se prelungeau cu suporturi pentru picioare; între şemineu şi glasvand se afla o uşă, iar în colţul opus o scară de lemn de cedru ducea la o galerie la mezanin, spre camere sau într-un pod.

În spatele scării, puţin înălţată, se vedea sufrageria, înzestrată cu mobilier luxos.

Un antreu vechi fusese transformat în bucătărie ultramodernă, decorată armonios cu tonuri de ocru. Pe pereţi străluceau vase de cupru, aşezate ordonat, după mărime.

Candra se întoarse spre Roddy. Ghemuit pe canapea, acesta privea cu ochii mijiţi focul. Strănută şi, înainte ca tânăra să apuce să scoată batista, se şterse la nas cu mâneca de la cămaşă.

— O să ne aducă valizele, dragule. În cinci minute o să fii uscat, îi promise ea ridicând o şuviţă rebelă care-i intra în ochi.

Bietul micuţ! Tot universul îi fusese bulversat, iar el nu dădea niciun semn de enervare!

— Mi-e bine, să ştii, doar că mi s-a făcut cam foame, murmură el, luându-i mâna.

— Nu-ţi face griji, ne vom ocupa şi de asta.

Uşa se deschise cu zgomot, iar în prag apăru omuleţul împingând cu piciorul o valiză, în timp ce ţinea în fiecare mână câte o cutie de carton.

— Oh! exclamă Candra. Nu era nevoie să aduceţi tot. Voiam doar nişte schimburi pentru fratele meu.

El continuă să împingă valiza, fără a spune nimic. Un val de aer rece pătrunse în camera plăcut încălzită.

— Mi s-a părut mai bine să iau tot, explică el, continuând să surâdă.

Pentru prima dată, Candra îi observă accentul uşor. Spaniol, probabil.

— Mă numesc Pepe O'Don, spuse el, întinzând o mână aspră. Sunt mecanicul, tâmplarul şi, câteodată, chiar bucătarul domnului Lawrence. Trebuie să sosească şi dânsul, avea nişte treburi urgente de rezolvat. Vreţi să vă conduc în camera dumneavoastră?

Era prea amabil şi primitor pentru a fi spontan. Spusese „camera dumneavoastră" ca şi cum ar fi ştiut că urmează să petreacă noaptea acolo. Candra îşi stăpâni un frison. Dintr-odată, se simţea în pericol. În zadar încerca să-şi revină, era prea obosită pentru a-şi mai controla emoţiile.

Îşi luă frăţiorul de mână şi urcă scările. Lemnul splendid, ceruit, care i se păruse atât de departe, era acum sub mâna ei, pe balustradă.

Pierdută în contemplarea plafonului magnific, era gata să-l îmbrâncească pe Pepe când acesta se repezi în faţa ei să-i deschidă uşa. Intră într-o cameră drăguţă, cu două paturi acoperite cu cuverturi portocalii. Pe peretele din fund văzu un şifonier şi încă o uşă.

— Acolo e baia, îi explică Pepe. Pe partea cealaltă e o cameră pentru dumneavoastră. Baia e comună. Voi urca valiza, în timp ce dumneavoastră ar fi bine să-i faceţi o baie fierbinte copilului. Sper că paturile vă convin. Mă duc să aduc perna copilului din maşină. Aşa va dormi mai bine.

— Îmi pare rău că îţi dau atâta bătaie de cap, Pepe. Nu voiam decât să-i las câteva hârtii domnului Lawrence, dar cu vremea asta, şi cum mi s-a spart şi un cauciuc.

— Domnul Lawrence va înţelege perfect.

Înainte ca să-i poată răspunde, închise uşor uşa în urma lui. Ar fi vrut să-l întrebe atâtea lucruri, dar era prea obosită pentru a mai vorbi. Dintr-odată, se simţea depăşită de evenimente, îngrozitor de singură, speriată şi epuizată. Nu făcuse decât prima etapă dintr-o călătorie lungă spre o nouă viaţă şi se simţea deja la capătul puterilor. O durea tot corpul, ca şi cum ar fi condus douăzeci şi patru de ore fără întrerupere; seara nu se încheiase încă. Furtuna, amintirile penibile, viitorul nesigur, erau prea multe pentru o singură zi. Trebuia să umple cada şi să-şi dezbrace frăţiorul, apoi se va ocupa şi de masă.

Îl auzi pe Pepe care urca bagajele.

— Ţine, îi spuse ea copilului, întinzându-i un prosop, spală-te, mă duc să-ţi caut o pijama.

Deschise uşa de la camera ei. Surprinsă în mod plăcut, se opri în prag. Totul se scălda în tonuri de roz cu alb: patul era mare şi acoperit cu o cuvertură roz, reprezentând preria străbătută de un râu liniştit, amintindu-i din nou de Gabriel Manor; lacrimile îi urcaseră în ochi. Ce era cu slăbiciunea asta? Timp de ani de zile casa aceea nu fusese decât un loc de chin şi de singurătate, cum putea să aibă regrete? Şi va fi mai bine atunci când va lucra la unchiul său.

Roddy ieşi din baie, îşi puse pijamaua şi un halat. Candra îşi retuşă machiajul şi, ţinându-l de mână, coborâră. Domnul Lawrence n-ar fi văzut niciun inconvenient dacă Roddy nu era îmbrăcat ca pentru masă. După o asemenea zi, ce se mai putea cere unui copil?

Pepe era în bucătărie. Dacă mirosul n-o înşela, se pregătea un pui. Când o văzu, îi adresă un zâmbet şi o invită la masă.

— Vă rog, aşezaţi-vă. Domnul Lawrence va veni şi el. Dacă vă este sete, găsiţi o sticlă de vin pe masă.

Roddy, cocoţat pe un taburet, îl bombarda cu întrebări.

— Aici chiar a fost un grajd?

— Sigur.

— Mai erau animale?

— Da, dar acum stau în altă parte.

— De ce a hotărât domnul Lawrence să stea într-un grajd?. Candra îşi turnă vin şi se apropie de biblioteca unde se găseau cărţi recente, opere clasice şi romanele lui Dickens. După aspect, toate cărţile fuseseră citite şi recitite.

Verifică dintr-o privire dacă actele pentru domnul Lawrence erau la locul lor, în geantă. Ar fi putut să i le dea imediat ce sosea.

Dar până la urmă, cine era acest misterios proprietar?

— Pepe, întrebă ea, la ce oră trebuie să vină domnul Lawrence? Bărbatul vorbea cu Roddy. Îşi ridică ochii şi, cu zâmbetul pe buze, privi spre uşă.

— Acum! răspunse o voce gravă, care o împietri pe Candra. Nu, nu era posibil!

Şi, dintr-odată, anii scurşi nu mai existau. Se găsea cu nouă ani în urmă, neîndemânatică, fragilă, timidă, asemenea unei fetiţe de treisprezece ani, cum era atunci. Sufletul ei parcă se desprinsese de trup. Ca şi altă dată, gelozia, furia reţinută, îi sfâşiau inima. Încet, încet, se întoarse pentru a-şi privi „adversarul”.

— Bună seara, Candra! Bine ai venit la Dreamer’s Cove. Cu braţele încrucişate, Joshua Lawrence se sprijinea liniştit de tocul uşii. Un rictus cinic îi deforma gura altă dată atât de senzuală. Duritatea privirii lui de smarald îi tăie respiraţia. Cu un gest neglijent, bărbatul îşi îndepărtă de pe frunte o şuviţă udă de păr.

Sigur, putea citi pe chipul şi în ochii albaştri ai Candrei

emoţiile care o tulburau. O judeca, o dezbrăca din priviri cu răceală, iar ea accepta!

În afara acestei expresii caustice, nu se schimbase deloc, doar căldura care-i dădea tot farmecul fusese înlocuită cu o răceală teribilă.

Paralizată, sufocată de soc, Candra nu putu decât să se bâlbâie:

— Josh!

Apoi lăsă să-i cadă paharul, care se sparse.

Nu numai paharul se spărsese, ci şi zidul invizibil, atât de atent construit, pe care-l durase pentru a se ascunde de la ultima lor întâlnire.

Ignorând tăcerea nefirească ce se lăsase în încăpere, Candra continua să-l fixeze. Ideile îi zburau în toate direcţiile, la fel de disperate ca cioburile împrăştiate pe jos. Organizase el, oare, această întâlnire cu un scop? Dorea s-o pedepsească pentru ceea ce-i făcuse? îl durea atât de tare? Printre toate răspunsurile, unul singur părea a fi valabil: Da! Dar până unde va merge răzbunarea?

Capitolul 3

Care era oare miza acestui duel tăcut cu Josh? Cu respiraţia întretăiată, cu vocea tremurându-i, întrebă:

— După toţi aceşti ani, ura ta este atât de mare, încât tot vrei să te mai răzbuni? Sau este numai o glumă de prost-gust?

Neputându-şi dezlipi privirea de la el, extrem de impresionată de prezenţa lui, nu-şi dădea seama dacă făcuse bine că-i vorbise. Aflată încă sub soc, nici nu observase că Pepe aduna, de pe jos, resturile paharului spart.

Încet, ca o felină la pândă, Josh se apropie cu un zâmbet vag pe buze.

— Mi-ai adus actele, Candra? Dacă îmi aduc bine aminte, trebuia să faci pe mesagera? spuse el, întinzând mâna.

Candra se duse să caute geanta şi abia acum realiză că Pepe tocmai îndepărta urmele prostiei sale.

— Mulţumesc, Pepe. Iartă-mă pentru stângăcie.

Omuleţul, care tocmai terminase de adunat cioburile, îi zâmbi şi se întoarse la cratiţele lui.

— Dumnezeule! Câtă politeţe! Pe cine vrei să impresionezi, pe mine, sau pe Pepe?

— În orice caz, nu pe tine!

Furioasă, îi îndesă hârtiile în mână, îşi închise geanta şi o aruncă pe canapea. Părea că-i lansează o sfidare, că-l provoacă.

— Ia te uită cum ne-am schimbat! Îmi amintesc cum încercai să te impui în faţa oricui – mai ales faţă de mine, şi când nu mergea, te răzbunai aşa cum numai un copil răsfăţat ştie s-o facă.

— Aveam treisprezece ani, o vârstă dificilă! Aveam nevoie de cineva care să se ocupe de mine, adăugă ea cu un râs forţat. Tot ceea ce făceai, mie mi se părea perfect. În

ochii mei erai un sfânt. Până ce am descoperit că sfântul avea picioare de lut. Ar trebui să-ţi mulţumesc. Lecţia aceea mi-a arătat că nu trebuie să ai încredere niciodată într-un bărbat.

Aproape se sufoca. Niciodată n-ar fi vorbit aşa, dar emoţia era prea puternică.

— Nu-mi spune că ai devenit şi tu adultă!

În ceea ce privea fizicul, nu era niciun dubiu. Nu părăsea din ochi silueta ei superbă, căreia furia îi adăuga un farmec indescriptibil.

— Nu pot să cred că prinţesa Candra a primit lecţii ca orice muritor!

Nu-i cunoştea acest ton ironic, dispreţuitor. O palmă ar fi fost mai puţin dureroasă!

Până acum, Roddy asistase impasibil la scenă. Dintr-odată, sări de pe taburet, veni lângă sora lui şi-i luă mâna. Tulburat şi neliniştit, ridică ochii spre ea. Putea accepta orice schimbare, atâta vreme cât sora lui era alături de el. Dar dacă cineva ar încerca să-i facă rău, era în stare să sară în ajutorul ei. A o proteja pe ea însemna să se protejeze pe sine.

Instantaneu, Candra avu acelaşi sentiment ca al fratelui ei. Făcuseră de multe ori front comun. Cu o apăsare tandră, încercă să-l liniştească.

— Nu te speria, dragule. Hai, e timpul să ne îmbrăcăm călduros şi să plecăm. Să nu abuzăm de ospitalitatea domnului Lawrence.

— E absurd! interveni Josh, cu un pic de bunăvoinţă, în sfârşit.

Fără îndoială, tocmai îşi dăduse seama cât de emoţionat era micuţul.

— Cu cauciucul spart şi cu timpul de afară, nu prea văd cum aţi putea pleca în seara asta.

— Dar eu.

Căuta în zadar vreun subterfugiu, dar nu avea cum să scape din capcana lui Josh.

— Poate vrei ca Pepe să iasă acum, în frig şi în ploaie, ca să repare maşina?

Tonul aspru şi expresia sa arătau limpede cât de egoistă şi de capricioasă o considera.

— Niciodată nu le-ai dat atenţie celorlalţi decât dacă îţi puteau îndeplini dorinţele.

Candra se simţi prea obosită pentru a mai continua discuţia. Şi, de altfel, ce putea să mai spună? El găsea întotdeauna replici mai usturătoare.

— Trebuie să existe un motel prin împrejurimi; am putea chema un taxi.

— Nu... Va trebui să te coborî să petreci noaptea aici, fie că-ţi place sau nu.

Fără să mai aştepte răspunsul, se întoarse spre Pepe şi-l întrebă:

— E gata masa?

Văzând mimica afirmativă a lui Pepe, se duse în sufragerie. Candra, pe care fratele ei o ţinea în continuare de mână, ezită.

Ce atitudine să adopte? îi aruncă o privire lui Roddy; era prea epuizat. Deşi nu dorea, îl urmă pe Josh.

O dată aşezaţi la masă, Pepe aduse puiul, o salată cu spanac şi o baghetă ţinută puţin la cuptor. Josh turnă vin în pahare pentru el şi pentru Candra. Roddy căpătă un pahar de cacao cu lapte, pentru care-i mulţumi din priviri lui Pepe.

Atmosfera era la fel de încordată între cei doi adulţi, dar prezenţa micuţului nu-i lăsa să-şi exprime deschis sentimentele.

Deşi căsca şi i se închideau ochii, Roddy înghiţi cu poftă ce i se dăduse.

Masa era delicioasă. Candra îşi dădu seama că prezenţa lui Josh o tulbura mai mult decât se aşteptase.

La desert, Pepe le servi un amestec de îngheţată de portocale, cu mandarine şi alte fructe tăiate în cubuleţe. Bucuria micuţului nu mai cunoştea margini, iar Candra uită de Josh pentru o clipă. Roddy era singura fiinţă care întorcea însutit dragostea pe care o primea.

— S-ar spune că există totuşi cineva care nu e afectat de proasta ta dispoziţie, spuse Josh, uitându-se cum mănâncă Roddy. E doar un copil.

Vorbele lui o îmbolnăveau. Sigur că fusese exigentă, egoistă, preocupată numai de fiinţa ei. Dar, mai bine ca oricine, Alicia îi arătase unde ducea această atitudine. Chiar dacă Josh nu o credea, ea se schimbase.

De aceea, nu trebuia să-l lase să ghicească în ce măsură o rănise, trecând peste durerea ei; tânăra femeie îşi ridică privirea cu mândrie.

— E bizar, spuse Josh, cum Henry, care era atât de dur în afaceri, a fost atât de slab cu fata lui încât a crescut-o în atâta răsfăţ.

Nu remarcă aerul îngrozitor de trist al lui Roddy. Când îl văzu, Josh îl mângâie şi-i zâmbi. Un zâmbet pe care Candra îl ştia foarte bine, şi care nu-i va mai fi niciodată adresat ei. Şi cu toate acestea, crezuse că acest zâmbet îi era rezervat ei pentru totdeauna. Iată unde o dusese gelozia ei!

— Se pare că a reuşit mai bine cu micuţul acesta. Sau poate că prima dată nu era bun materialul. Bietul Henry!

— Îl numeai domnul Bishop, din câte-mi amintesc. Pentru un fost grăjdar, ai o foarte bună părere despre tine. Nu abuza de o veche prietenie, domnule Lawrence. Nu-i ajungeai nici până la călcâi, chiar dacă nici el nu era perfect.

Sprijinit cu nonşalanţă de spătarul scaunului, fixând paharul din mână fără să-l vadă, de fapt, părea un motan bine hrănit şi satisfăcut, aparent încântat că o exasperase.

— Eşti în măsură să-mi ceri să renunţ la cumpărarea

maşinilor?

Ea îşi lăsă braţele în jos.

— Nu.

Ştia că nimeni altcineva nu le-ar fi cumpărat, mai ales la un asemenea preţ.

— În acest caz, ar fi bine să te controlezi, domnişoară, spre propriul tău bine.

— Iar eu vă interzic să-i vorbiţi aşa surorii mele, interveni Roddy, cu o voce sigură.

Dintr-un salt, ajunse pe genunchii Candrei, ca şi cum ar fi vrut s-o apere de dispreţul bărbatului. Gâfâind, abia îşi reţinea lacrimile.

Josh se scuză cu un surâs. Acesta, al doilea de când venise, îi dădu tot farmecul şi atracţia pe care le avea înainte.

— Îţi cer iertare, nu voiam să te rănesc. Îţi promit să fiu mai drăguţ, continuă el, urmărind atent aerul temător al lui Roddy. Aşază-te şi mănâncă desertul. Pepe l-a pregătit special pentru tine.

— Special pentru mine?! exclamă nedumerit copilul, trăgând cu ochiul spre bucătărie.

La rândul său, Pepe încuviinţă.

Înduioşată de bucuria fratelui ei, Candra întrebă tandru:

— Ce spunem?

— Mulţumesc, domnule Pepe. E foarte bun.

Pentru a dovedi, luă o gură enormă de îngheţată.

— Când vom fi la unchiul, îmi vei face şi tu îngheţată, Candra?

— Vom vedea.

Era grăbită să-şi termine desertul, ceea ce i-ar fi permis să urce imediat. Nervii îi erau prea întinşi şi se temea că nu va rezista.

Dar, între două linguriţe, Roddy spuse:

— Vei găti la unchiul? Va trebui să muncim? Sau să

cerşim? Ne va închide în pivniţă?

— Nu! Dar. Ia te uită, ce idee ţi-a venit?

Ar fi trebuit să dispară sub masă. De ce îşi lăsase Roddy imaginaţia să zburde în prezenţa lui Josh?

— Îţi aminteşti, la televizor, ce i s-a întâmplat copilului când a furat? S-a întâlnit apoi cu un alt copil, care era de fapt un hoţ de buzunare, şi au început să râdă, să cânte şi să se distreze, ca nebunii.

Candra nu-şi putu stăpâni un surâs.

— *Oliver Twist,* preciză ea în direcţia lui Josh. Unchiul Ted e prea drăguţ pentru a ni se întâmpla aşa ceva. Voi fi secretara, nu bona sa. În fine, ajunge. În pat, acum, înainte să adormi la masă.

„Înainte ca Josh să înceapă din nou”, adăugă ea în gând.

Urcă împreună cu fratele ei. Îl culcă, îi dădu să bea apă, îi spuse o poveste. Ar fi inventat orice pentru a amâna momentul în care se va regăsi singură cu Josh. Rămăsese în salon, dar avea impresia că era alături de ea.

Incapabilă să se decidă să coboare, se duse în camera ei. Să se aşeze? Să stea liniştită? Imposibil. Întrebările reveneau fără încetare. De ce? Dar ce rost avea o asemenea întâlnire după atâţia ani? N-avea niciun sens. Nimic nu avea, de altfel. Trăise atât de multe evenimente în atâtea săptămâni! Şi acum, întâlnirea asta absurdă!

Se învârtea ca un leu în cuşcă. Brusc, uşa se închise. Intrarea lui Josh o surprinse. Avea un aer dur, implacabil. Chipul său nu trăda nicio emoţie, nici chiar viaţă. Tensiunea era insuportabilă. În picioare, faţă în faţă, aşteptau. Dar oare ce aşteptau, de fapt?

Josh rupse tăcerea.

— Nu te-ai săturat să faci pe mironosiţa? Vino!

— Sunt obosită.

— La ora opt seara? În fine, ce se petrece, Candra? Nu suporţi să fii singură cu mine, după atâţia ani?

În ciuda voinţei sale, tânăra femeie se apropie de el cu un pas.

— Ce vrei de la mine, Josh? Scuze, pentru ceea ce a făcut un copil de treisprezece ani? Bine! Încă o dată, îţi cer scuze.

— E inutil acum. Pentru ca să ştii, îţi spun că şi eu m-am maturizat. Am sfârşit prin a accepta evidenţa: te-ai ascuns în spatele tatălui tău, incapabilă să suporţi consecinţele, să-ţi asumi responsabilitatea în faţa dovezilor zdrobitoare, incapabilă să revii asupra celor spuse.

— De ce ar fi trebuit să revin? Niciodată nu ai valorat mare lucru, nici atunci şi nici acum. De exemplu, casa asta, cine ţi-a dat-o? Cărei femei te-ai vândut de data asta? Ceasul de aur oferit de Bettina ţi-a deschis gustul pentru bani? Ce impresie i-a făcut un armăsar bun? Un animal gata să se ofere celui care dă mai mult?

Pierzându-şi controlul, Candra trecuse la atac, încercând să-l atingă acolo unde-l durea cel mai tare. Dar, dintr-odată, văzându-l cum se clatină, îşi dădu seama de oroarea cuvintelor pe care le spusese.

— Fir-ai să fii! mormăi el, cu dinţii încleştaţi de furie.

O trase brutal către el. Ochii săi duri ca diamantul aruncau fulgere tăioase. Se temea, totuşi, să n-o sufoce.

— Ce e, Candra? Din întâmplare, visai să fii în locul fetiţei pe care, după cum spui, trebuia s-o seduc în această pădure? Vrei să ştii cum este să te strâng în braţe, să te laşi mângâiată, iubită de mine? Asta e, nu-i aşa?

Nu-i putea răspunde. Bărbatul o strânse la piept şi-i acoperi gura cu un sărut care-i tăie respiraţia. Teama făcuse să-i dispară furia care se risipi de la sine, în faţa celui mai teribil sentiment din câte putuse simţi: dorinţa. Înţelegea care este răzbunarea lui Josh, dar nu putea opune rezistenţă.

Agăţată de cămasa lui, se lăsă invadată încetul cu încetul de o căldură dulce, venită din adâncul fiinţei sale. Pe

măsură ce femeia se abandonă plăcerii ce o învăluia, sărutul lui devenea tot mai tandru. Cedând instinctului natural al tuturor îndrăgostiţilor, se făcu mai mică la pieptul lui, cu capul lăsat uşor pe umărul bărbatului. Timpul prezent dispărea încetul cu încetul. Simţea că era, din nou, acea fetiţă îndrăgostită care făcuse o pasiune pentru el.

Câteva clipe mai târziu urmă deruta: simţea că o împingea către pat, cu trăsăturile deformate de ură, dar şi de dispreţ. Bărbatul o fixa cu privirea, citind pe chipul ei toate sentimentele pe care i le trezise.

— Aranjează-ţi ţinuta şi coboară. Acum, când ştiu cine eşti şi ce cauţi, putem face un târg.

Din prag, mai adăugă:

— Dacă în cinci minute nu eşti jos, vin să te iau.

Uşa se închise brusc. Candra trase adânc aer în piept şi-şi ascunse faţa în mâini. Cum de îndrăznise oare? Cum îşi putuse ea pierde toată pudoarea? Nu era ea o fată rezervată, impasibilă, rece? Cel puţin până în prezent! îşi trecu un deget peste buzele care încă mai ardeau de pe urma sărutului. Avea el dreptate? Dorise ea întotdeauna să ştie cum sărută el?

— Nu, spuse ea cu glas tare; dar sufletul îi spunea „da”, convins de altceva.

„Sunt complet nebună”, murmură ea la capătul puterilor.

Josh, tras la faţă, o aştepta în salon. Proasta lui dispoziţie era destul de evidentă. Îi întinse un pahar de cristal pe jumătate plin cu coniac, apoi se opri în faţa căminului.

Gândindu-se că oricum va pleca a doua zi, Candra îşi propuse să rămână calmă şi să se mulţumească să-l asculte. Ce-i putea spune? Cum ar putea oare s-o rănească mai tare decât se rănise ea, singură?

— În primul rând, îţi cer scuze pentru scena de adineauri, spuse el cu o voce surdă, continuând să stea cu spatele la ea. N-ar fi trebuit să mă port în felul ăsta, dar tu m-ai

provocat.

— Ştiu.

Se simţea dintr-odată atât de moale, corpul şi sufletul îi erau atât de lovite, încât i se părea că nici măcar somnul nu-i va putea reda puterile. De altfel, cum să mai poţi dormi, când ai conştiinţa atât de tulburată?

— Mâine îţi vei găsi liniştea, dar până atunci putem să stabilim un armistiţiu. Ştiu că e cam târziu, dar îmi pare atât de rău. Şi pentru a putea şterge ceea ce s-a petrecut, ar trebui măcar să putem şterge trecutul. N-am să mi-o iert niciodată. Am trăit cu această ruşine. Dar văd că tu nu prea ai suferit, spuse ea, aruncând o privire în salon.

Lacrimile nu erau departe. Continuă cu greutate:

— În timp ce remuşcările nu mă lăsau.

Se apropie de fereastră. Ploaia măruntă continua să cadă, iar pământul părea să fie acoperit cu un strat de boabe de orez.

— De ce?

Pierdută în gândurile sale, vocea lui Josh o făcu să tresară. El nu se mişcă însă şi continuă să contemple flăcările, ca şi cum aştepta un răspuns.

— De ce, ce?

Silueta lui elegantă, cu umeri largi, o fascina; nu existau, în lume, mulţi oameni atât de bine proporţionaţi.

— De ce aceste regrete?

Oboseala, emoţia, bătăile unei inimi prea încărcate o vor împiedica, desigur, să vorbească? îşi dorea atât de mult să-i poată explica. Numai cuvintele nu puteau şterge faptele.

— Nu mi-a trebuit mult timp ca să pot înţelege ceea ce făcusem. Să realizez cu adevărat, asemenea unui adult, nu ca un copil. Ai avut probleme, apoi ai plecat. Bettina şi familia ei s-au mutat, tata s-a recăsătorit pentru a-mi da o mamă şi un sfătuitor. Am suferit cu toţii consecinţele gestului meu.

Josh se întoarse pe jumătate.

— Oh, nu! Te rog. Nu mă privi, e mai uşor să vorbeşti atunci când nu eşti privit.

El îşi reluă locul în faţa focului din cămin, iar ea continuă:

— Erai totul pentru mine: cerul, stelele, viaţa. Singurul element stabil din existenţa mea. Eram egoistă şi răsfăţată, dar aveam nevoie de timpul şi atenţia ta. Nu doream să te împart cu nimeni, de frică să nu te pierd. Aceasta nu este, desigur, o scuză. Ăsta este numai adevărul. As da orice pentru a putea să revin în trecut, dar nu este posibil.

O tăcere apăsătoare umplu încăperea. Brusc, un buştean trosni în cămin, aducându-i pe amândoi la realitate.

— Poţi să te întorci în trecut, dacă asta vrei, spuse el privind-o.

— Cum?

La întrebarea ei, el răspunse printr-o alta:

— Vrei, într-adevăr, să te căsătoreşti cu Jamie Dieterman?

Toată această poveste devenea absurdă.

— Cum de ştii despre Jamie?

— Am păstrat câteva legături. Răspunde-mi.

— Eu. Eu nu m-am decis încă.

Nu ştia de ce minte. Poate şi din cauza acelui mic zâmbet pe care-l văzuse ivindu-se în colţul buzelor lui.

— Deci, nu te vei căsători cu el. Dacă nu, nu te-ai duce la unchiul tău. Te-ai ocupa de căsătorie.

— Noi. Noi am amânat răspunsul până la sfârşitul verii, pentru a ne mai gândi.

Prinsă în capcană cum era, nu-i mai rămâneau resurse pentru a continua să mintă.

Un surâs apăru pe buzele lui Josh, unul dintre acelea care încălzeau inima Candrei.

— Mincinoaso!

— În orice caz, viaţa mea nu te priveşte, spuse ea,

furioasă. Sunt epuizată şi nu mai vreau altceva decât să dorm, domnule Lawrence. Ţi-am cerut scuze. Le poţi accepta sau nu. Plec. Nu trebuie să te mai întreb dacă sunt logodită sau nu. Cât priveşte decizia finală, oricare ar fi aceasta, nu cred că o să-ţi poată tulbura somnul!

— Am o propunere să-ţi fac.

Ajunsă în pragul uşii, Candra se întoarse, surprinsă, întrebându-se despre ce mai poate fi vorba. Dacă ar fi avut curajul să iasă din încăpere! Dar curiozitatea era mai puternică.

— Ce propunere? Dacă e cea la care mă gândesc, ştii că-ţi pierzi timpul. Nu vreau să aud astfel de lucruri, nici chiar din gura unui expert.

— Atunci, domnişoară Bishop, îţi faci, încă o dată, iluzii. Te înfierbânţi tot atât de repede, spuse el cu un zâmbet batjocoritor.

Tânăra se înroşi, fără însă a dezarma.

— De acord, Josh. Explică tu. Poate că ar trebui să te numesc Scott. Pentru a-ţi rezolva afacerile trebuie să te foloseşti de mai multe nume, se pare.

Trecuse la atac iar el era furios. Poate că n-ar fi trebuit să adopte un ton atât de muşcător. Cu inima bătându-i, se pregăti să-i liniştească furia. Dar el rămase calm, adresându-i-se ca unui copil:

— Scott este cel de-al doilea prenume pe care-l am. După problemele pe care le-am avut cu familia voastră, am preferat să-l folosesc pe acesta.

Mai bun decât strigătele, acest ton neutru lăsa să se întrevadă cât de mult suferise atunci când plecase.

Imediat, Candra se simţi cuprinsă de remuşcări.

— Am provocat o catastrofa, nu-i aşa? Te rog, adăugă ea, avansând şi punându-i mâna pe umăr. Iartă-mă. Nu-i uşor să ai treisprezece ani, chiar şi atunci când totul pare să meargă bine.

El îi făcu un mic semn de acceptare, dar se îndepărtă, ca şi cum n-ar fi suportat atingerea.

— Vrei să-mi auzi propunerea?

— Da.

— Ai vândut casă, fabrica a fost scoasă la licitaţie, în curând vei trăi şi vei lucra la unchiul tău. Este exact?

— Da, dar nu voi cere de pomană. Îmi voi câştiga pâinea şi adăpostul, atât pentru mine, cât şi pentru fratele meu, cel puţin asta mi-a propus unchiul Ted.

— Te va plăti?

— Nu ştiu. Încă n-am discutat despre asta.

Şi dacă nu avea s-o plătească? Josh îi strecurase îndoiala în suflet. Oare trebuia să accepte, pentru ca Roddy să aibă tot ce-i trebuie şi să poată merge la scoală? Oare acest unchi, pe care abia îl cunoştea, avea să-i dea pur şi simplu de pomană?

— Şi Roddy? Va sta cu voi?

— Desigur! Mă va urma oriunde mă duc.

Josh dădu din cap aprobator. După toate aparenţele, nu se aşteptase la un alt răspuns.

— În apropierea locuinţei unchiului tău sunt şcoli bune? Dar copii de vârsta lui Roddy? Va putea el să alerge prin pădure, să joace fotbal, să meargă la pescuit – în sfârşit, să facă toate lucrurile de care are nevoie un copil spre a se simţi în largul său?

— Nu. Nu ştiu.

Oare acceptase prea repede să locuiască împreună cu un necunoscut, sub pretextul legăturii lor de rudenie? Îndoielile începeau s-o macine. Încerca să se liniştească, repetându-şi că, nefiind proastă deloc, avea să se adapteze uşor. În plus, îşi dorise dintotdeauna să se descurce singură, să-şi câştige existenţa şi să-şi întreţină fratele. O asemenea ocazie nu i s-ar mai fi ivit altă dată. Şi, totuşi, de ce era atât de speriată?

— Bea!

Ordinul era imperativ, astfel că i se supuse fără să protesteze. Senzaţia de mulţumire o invadă imediat. Vremea de afară era la fel de urâtă ca înainte, făcând ca salonul să i se pară încă şi mai confortabil.

— Am nevoie de o secretară pentru câtva timp, spuse Josh, spărgând tăcerea ca o adevărată bombă. Pot plăti bine şi rapid. Mi-ar plăcea ca Roddy să rămână aici. Este locul ideal pentru un copil. Sunt şi cai, şi vaci, şi găini, râul trece chiar prin spatele casei, în apropiere sunt câteva şcoli excelente, vecinii sunt extrem de drăguţi şi au copii de aceeaşi vârstă cu el.

— Vorbeşti serios?

Oare era o nouă glumă a lui?

— Da, cât se poate de serios. Desigur, sper ca această muncă să nu ţi se pară înjositoare. În orice caz, nu vei putea pleca decât peste două-trei zile, aşa că ai timp să te gândeşti la oferta mea.

— Dar de ce? întrebă ea dintr-o răsuflare.

— Pentru că am nevoie de ajutor şi tu eşti deja aici. De obicei, Pepe se ocupă de animale şi dă o mână de ajutor la lucrările de renovare. În toată această perioadă, însă, a fost atât de ocupat cu problemele mele, încât n-a mai putut face altceva. Tu i-ai putea uşura munca. Toate acestea s-ar potrivi perfect cu proiectele mele, încheie el cu o umbră de ezitare. În faţa unei propuneri atât de neaşteptate, ea avea tot dreptul să se arate circumspectă.

— De ce-mi oferi această şansă? Doar nu mă iubeşti.

Josh ridică din umeri şi-şi aprinse o ţigară.

— Tu trebuie să-ţi dai seama de ce. În orice caz, momentan eşti blocată aici, pentru că furtuna nu se va opri în cinci minute. Cum pe-aici o vreme ca asta nu se vede decât foarte rar, nu avem echipamentul necesar pentru degajarea şoselei.

— Dar…

— Dacă te temi că voi repeta scena dinainte, fii fără grijă. Eram furios, dar acum nu mai este cazul. Îţi promit că aşa ceva n-o să se mai întâmple. De lucruri de felul acesta se ocupă altcineva, şi o face excelent.

— O amantă?

El reacţionă aproape insesizabil, ridicând uşor din umeri. A fost suficient însă pentru ca ea să explodeze:

— O amantă! Dacă îţi închipui că o să fac menajul, te înşeli amarnic!

— Pentru o tânără din zilele noastre, îmi pari extrem de conformistă, murmură el calm.

— Şi încă cum! De altfel, sunt hotărâtă să-i cultiv aceleaşi principii şi lui Roddy. Vreau să crească într-o atmosferă familială sănătoasă şi fără amantă!

— Poţi să fii liniştită! Ca să-ţi menajez pudoarea, o s-o întâlnesc în altă parte.

Complezenţa lui o lăsă fără grai. Însă ceea ce o exaspera la culme era imaginea unei alte femei în braţele lui Josh.

— Noaptea e un sfetnic bun, Candra. Du-te la culcare, o să mai vorbim despre asta mâine dimineaţă. Nu-i nicio grabă, spuse el, punându-i mâna pe umăr.

Această atingere o făcu să tremure. Urcând pe scări, se simţea urmărită de privirea lui. De pe ultima treaptă, se întoarse. El stătea în picioare, în mijlocul salonului, cu paharul în mână, privind-o printr-un nor de fum de ţigară.

— Noapte bună, Candra.

— Noapte bună, Josh.

Ar mai fi putut adăuga ceva, însă în cap nu mai avea decât o învălmăşeală ceţoasă de idei. A doua zi poate va înţelege de ce ţinea el atât de mult s-o păstreze acolo. La urma urmei, trebuia să existe o explicaţie pentru asta.

Capitolul 4

— Trezeşte-te, Candra! Hai să vezi, a nins! Mă laşi să mă dau cu sania?

În culmea emoţiei, Roddy sări pe patul în care sora sa, culcată, reuşea cu greu să se dezmeticească.

— Cum mai poţi, după ziua de ieri, să ai atâta energie?

— Dar ieri n-am făcut mai nimic! răspunse el, scuturând-o de umeri. Dacă ştiam că va ninge.

Dintr-odată se potoli.

— Candra?

După tonul întrebării, ea îşi dădu seama că-l frământa ceva.

— Domnul Lawrence pare să ne cunoască. Spune-mi, chiar ne cunoaşte?

— Mai de mult, a lucrat pentru tata.

De-acum, Candra se trezise de-a binelea. Se aşeză pândind reacţia fratelui ei.

— De ce mă întrebi?

— Nu ştiu. La început îmi plăcea mult, dar apoi s-a purtat urât cu tine. Ţie îţi place de el?

— Încă n-am avut timp să-mi dau seama. Vom vedea.

Se sculă încet şi-l gâdilă uşor pe Roddy, care se răsturnă pe pat, izbucnind în hohote de râs.

— Haide, fugi, ca să mă îmbrac. Ne vedem jos peste zece minute.

— O să fiu gata înaintea ta!

Înainte de a ajunge la uşa băii, îşi descheiase deja pijamaua. Uşa se trânti. Faţa tinerei se ilumină într-un surâs: îşi iubea atât de mult fratele! Totuşi, trebuia să-i facă observaţie pentru că nu toată lumea suporta zgomotul. Iar dacă aveau să rămână acolo...

Dar.

Iată că în timpul nopţii, fără să-şi dea seama, se

hotărâse! Era uluită.

Se aşeză iarăşi pe pat, cu capul sprijinit pe genunchi. Imediat, Josh îşi făcu loc în miezul reveriilor sale. Josh! Oare se schimbase cu adevărat sau rămăsese la fel de vesel şi de năzdrăvan? Şi răbdător? Numai Dumnezeu ştie câtă răbdare a avut cu ea, chiar şi atunci când nu se comportase aşa cum ar fi trebuit.

Avea doar nouă ani când Josh începuse să lucreze pentru tatăl ei. El avea optsprezece. Încă de la început, se agăţase de el ca un scai. Casa era tot timpul plină de lume, dar nimeni nu se ocupa de ea; în mod natural, Josh a devenit tovarăşul şi îndrumătorul ei, fratele mai mare pe care nu l-a avut niciodată. Pe vremea aceea erau atât de apropiaţi încât se tutuiau. Într-o zi – pe atunci ea avea treisprezece ani – l-a surprins cu Bettina Wallace, fiica mai mică a vecinilor. Se plimbau pe malul râului, apoi s-au aşezat la umbra unor arbusti. Ce tortură cumplită! mai târziu, la grajduri, Candra nu s-a mai putut abţine şi s-a repezit la Josh ca o nebună.

— Să nu încerci s-o mai vezi vreodată, mă înţelegi, Josh, niciodată! Eşti plătit ca să lucrezi pentru tatăl meu, nu ca să te distrezi pe sub copaci cu fata asta!

Ieşirea Candrei nu l-a mişcat în vreun fel; dimpotrivă, el continuase impasibil să-şi ţesale calul.

— Ce ai păţit? S-ar zice că eşti deja adultă, după cum vorbeşti!

Calmul şi tonul lui protector i-au potolit complet mânia.

— Chiar sunt adultă, iar fetele de felul Bettinei nu sunt nimic pe lângă mine! Ea nu-i decât o puştoaică! Drept dovadă, toată lumea o spune! Nici tu nu faci mai multe parale decât ea! Te ocupi de cai şi nu faci nimic altceva. Dacă părinţii ei ar şti, s-ar îmbolnăvi. De altfel, poate că o să le şi spun.

În acea clipă, el se înfuriase în sfârşit, poate mai rău ca

niciodată. Mâna lui strângea ţesala cu atâta forţă, încât încheieturile i se albiseră.

Îi spusese:

— Ce face Bettina nu te priveşte pe tine, Candra. Dacă o să încerci să le spui şi altora, o să-ţi dau o bătaie pe care s-o ţii minte. Ai înţeles, copilă scumpă?

Nu strigase, dar tonul lui glacial avusese efectul unui dus rece.

— Mie poţi să-mi faci orice rău vrei, nu are nicio importanţă. Dar nu te sfătuiesc ca, din gelozie, să te atingi cumva de altcineva!

— Nu sunt geloasă!

— Atunci ce înseamnă toată scena asta?

Fără să stea pe gânduri, ea strigase:

— Tu eşti al meu, asta înseamnă! Nu vreau s-o văd pe Bettina învârtindu-se în jurul tău!

Izbucnise în lacrimi şi se agăţase cu disperare de gâtul lui, de parcă s-ar fi temut să nu plece. El o luase în braţe în modul cel mai tandru cu putinţă. Era singurul punct de sprijin al Candrei, dar şi reciproca era valabilă.

— Ajunge, Candra. Nimeni n-o să mă răpească noaptea pe ascuns.

Glumea şi tonul blând al vocii o calmase.

— Dar tu trebuie să ştii, Candra, că nu aparţii nimănui. Oamenii nu sunt animale. Nu poţi fi în posesia cuiva. Oamenii au sentimente, dorinţe, nevoi, la fel ca tine. Nu poţi să hotărăşti în locul lor ce pot să facă şi ce nu. Înţelegi?

Ea răspunsese că da, pentru a-l potoli şi a-i face plăcere. În realitate, însă, nu înţelesese nimic. Nu în clipa aceea.

Un zgomot o readuse pe Candra în prezent. Clătină din cap. La ce bun să răscoleşti trecutul? Se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Continua să ningă. Totul era alb, liniştit, aproape ireal. Judecând după starea cărărilor din jurul casei, şoseaua era în mod cert impracticabilă. Josh

avea dreptate: fie că voia sau nu, era blocată acolo pentru câteva zile.

Îmbrăcă pantalonii de culoarea aramei şi cămaşa de flanel bej, pe care le scosese în ajun din valiză, îşi puse o vestă pe umeri şi coborî. Venise momentul să înfrunte lumea înconjurătoare. Şi pe Josh.

Încântătoarele suporturi de farfurii şi pahare din pai aurit şi vesela din porţelan de un galben deschis făceau încă şi mai apetisant micul dejun fastuos pregătit de Pepe.

Simţindu-se ca la el acasă, Roddy se şi repezise la castronul cu cereale. Josh stătea în faţa lui, cu un aer odihnit. Chiar prea odihnit, pentru gustul Candrei.

— Bună dimineaţa, Candra! Ce plăcere poate fi să-mi încep ziua văzându-ţi surâsul, spuse el cu o umbră de ironie. Sunt încântat că rămâi aici împreună cu Roddy.

Faţa băieţelului se lumină dintr-odată.

— E adevărat? Rămânem? Fantastic!

— Nu vorbi cu gura plină. Nu e frumos!

I-a făcut observaţia maşinal, în lipsa unei replici adecvate pentru Josh. Acesta vorbise intenţionat de faţă cu Roddy, pentru a o forţa, practic, să se hotărască.

— Înainte de a accepta, domnule Lawrence, aş dori să discut cu dumneata despre ce aş avea de făcut, precum şi despre salariul meu şi încă nişte amănunte.

— Este de la sine înţeles!

În mod evident, în spatele feţei impasibile şi al tonului degajat se ascundea o poftă de râs irezistibilă. Pe seama ei, desigur!

— Mergem?

Candra luă o înghiţitură de cafea şi-l urmă. Traversară salonul şi intrară într-un culoar lung.

— Aici este camera pentru haine, acolo biroul meu; în sfârşit, camera mea, spuse el oprindu-se în faţa unei a treia uşi.

Candra făcu un pas înapoi. În loc să intre, el se întoarse, deschise uşa biroului şi o lăsă să treacă. Din nou îi venea să se amuze în tăcere pe seama ei. Mai rămânea de văzut dacă demnitatea şi răceala pe care ea le afişase erau suficiente pentru a ascunde sentimentele ce o frământau.

Biroul era, de fapt, o bibliotecă: trei dintre pereţi erau acoperiţi de rafturi pline cu cărţi, într-o dezordine savantă, aducând camerei mai mult farmec decât munca vreunui decorator. Fereastra imensă dădea spre o grădină împrejmuită de o cortină groasă de copaci. O masă de lucru superbă, din lemn patinat, o pendulă veche, două scaune drepte şi un fotoliu directorial, acoperit cu catifea maro, completau mobilierul.

— Ia loc, te rog.

Prea politicos ca să fie sincer! Fără îndoială, căuta s-o facă să-şi piardă sângele rece, dar ea nu avea de gând să-i facă această plăcere.

— Mulţumesc.

Cu un mers uşor ţeapăn, se îndreptă spre scaunul de pe care putea privi pe fereastră. Nu mai ningea, iar soarele apărea timid printre nori, dând peisajului aspectul unei structuri ciudate din zahăr.

Dintr-odată, avu senzaţia că e prinsă într-o capcană. Pentru a-şi domina neliniştea şi a-şi păstra calmul, trebuia să fie în permanenţă extrem de atentă.

— Nu ştiu ce ai văzut deja, dar casa are cinci camere, patru la etaj şi una la parter, şi trei băi.

Josh tăcu o clipă, ca şi cum dorea să-i lase şi ei posibilitatea de a vorbi. Cum Candra continua să tacă, el urmă:

— Pepe pretinde că e uşor de întreţinut, dar totuşi necesită mult timp, aşa că ţi-aş fi recunoscător dacă atât tu, cât şi fratele tău, v-aţi întreţine camerele. Cât despre munca de secretariat – corespondenţă, organizarea

documentelor, clasarea lor – totul se va petrece în această începere.

Candra se hotărî în sfârşit să ridice ochii. Privind-o, Josh se juca neglijent cu un creion. Era clar că încerca s-o dezorienteze, dar ea nu avea de gând să se lase intimidată.

— Ca în cazul oricărui băiat, aş dori ca Roddy să-şi asume anumite sarcini. Nu este bine ca un copil să se ocupe doar de sine.

Buzele lui schiţară un surâs. De data aceasta reuşise s-o exaspereze.

— Înţeleg. Ce va trebui să facă Roddy ca să-şi merite pâinea?

— Să strângă masa, să-l ajute pe Pepe la grajduri sau la îngrijirea păsărilor, să se descurce singur. În sfârşit, nu e ceva foarte complicat. Ce credeai, Candra? De multă vreme e interzis să pui copiii la muncă. Nu intenţionez să-l pun să mă slujească de dimineaţa până seara!

— Ştiu. Credeam că pe mine voiai să mă angajezi, nu pe fratele meu. Aş prefera ca relaţiile noastre să rămână strict profesionale. De altfel, îţi amintesc că încă nu m-am decis dacă o să accept oferta ta sau nu.

— Ba da. Ştii la fel de bine ca şi mine că unchiul tău nu moare de dorinţa de a vă avea pe amândoi pe cap. Nu v-a invitat decât din simţul datoriei familiale. Chiar ai vrea să-ţi creezi obligaţii faţă de o rudă? N-ai prefera să-ţi câştigi existenţa şi să nu datorezi nimănui nimic?

Vru să răspundă, dar Josh o opri cu un gest.

— N-are rost să-mi spui povesti despre unchiul tău. Cunosc foarte bine starea averii lui: nu e strălucită. Va trebui să munceşti ca la ocnă înainte de a vedea vreun ban.

Avea cu siguranţă dreptate, deşi nu era plăcut s-o recunoască. Candra se ridică pentru a pleca, dar, în acelaşi timp, orgoliul nu o lăsa să cedeze atât de uşor.

— Şi dacă propunerea ta nu ne convine nici unuia dintre

noi? N-am defel experienţa muncii de secretariat, iar tu nu ai fost niciodată tată, după câte ştiu!

Josh se ridică şi el şi se sprijini de masă nonşalant, cu braţele încrucişate.

Candra îi urmărea fiecare mişcare cu atâta atenţie şi încordare, încât părea un şoricel care supraveghează pisica ce stă la pândă. Era atât de frumos! Oare ce-ar fi simţit dacă ar fi putut să-l atingă, să-l mângâie?

Roşi. Josh îşi dădu seama, dar, fără s-o arate, reluă:

— Este adevărat, nu am copii. Dar am fost ca un tată pentru o fetiţă, pe vremea când nu puteam şti ce fel de domnişoară o să devină. Aşa că pot crede că am o anumită competenţă.

Candra se lăsă furată de dulceaţa vocii lui, renunţând pentru o clipă să mai fie suspicioasă. Dintr-odată, înţelese că vorbea despre ea.

— Aşa îţi aminteşti tu relaţia noastră?

— În ceea ce priveşte perioada aceea, da.

— Dar aveam un tată atunci, asta pari să fi uitat.

— Tu eşti cea care pare să uite că nu era un sfânt şi nu se ocupa de tine deloc. Ai reuşit să-i atragi atenţia doar când ai protestat.

— Mă iubea, numai că nu ştia cum să se poarte cu mine. Îşi dorise un băiat, dar avea o fată, care nici măcar nu-i semăna. După moartea mamei îi aminteam în permanenţă de cea pe care o pierduse.

Candra se întoarse pentru a-şi ascunde lacrimile, fixând pendula cu privirea.

— A făcut tot ce a putut, dar eram prea tânără pentru a-l înţelege şi prea nerăbdătoare pentru a aştepta.

Încet, Josh se apropie de Candra şi-şi puse mâinile pe umerii ei. Imediat, ea se destinse, cu un suspin de uşurare.

— Şi felul în care tatăl tău s-a purtat cu fiul pe care şi l-a dorit atât de mult? îi găseşti vreo scuză pentru asta?

— Dacă ai fi cunoscut-o pe Alicia, ai fi înţeles. Oricum, ea nu putea s-o înlocuiască pe mama – de parcă cineva ar putea fi înlocuit! Poate îi semăna fizic, dar în niciun caz moral!

Josh îi mângâie braţul; ea se cuibărise la pieptul lui. Era atât de bine! Pentru prima dată după luni de zile, se simţea liniştită, la locul ei.

Din păcate, calmul nu dură prea mult. Inima începu să-i bată cu putere şi fu cuprinsă de senzaţii intense, aproape dureroase. Speriată, încercă să se îndepărteze, dar Josh o reţinu. Se zbătu câteva clipe, dar apoi renunţă. Când îi simţi respiraţia caldă pe ceafă, sărutul pe care i-l dădu după ureche, o adevărată descărcare electrică o zgudui.

— Ce se întâmplă, Candra? Ţi-e teamă oare că ai să te topeşti în braţele mele, precum zăpada la soare? Unde este fetiţa care se arunca pe mine, ca mizeria peste cei săraci? În ce s-a transformat ea?. Într-o frumuseţe capabilă să le sucească minţile celor mai înţelepţi bărbaţi?

Îşi ascunse chipul în părul ei, o sărută pe ceafă şi-i mângâie cu tandreţe sânul, tulburând-o. Răsuflând din greu, ea încercă să scape în zadar. Apoi, renunţă la orice luptă. Avea prea mare nevoie de mâinile lui, de căldura lui, de mirosul lui.

Ar fi dorit să se lipească şi mai mult de el, dar Josh o prinse tandru de umeri, o întoarse cu faţa spre el şi o privi.

Ochii săi verzi, de culoarea oceanului, străluceau cu o pasiune până atunci de nebănuit. Femeia se pierdu în profunzimea acestei priviri. Când buzele fierbinţi ale lui Josh se lipiră de ale ei, lumea începu parcă să intre într-un balans ameţitor şi, cu ochii închişi, simţi că intră în paradis.

Un geamăt surd urcă din străfundul fiinţei sale atunci când, pentru a o face să simtă intensitatea dorinţei lui, o lipi de el. Total supusă, fără voinţă proprie, era în întregime la discreţia lui.

Nicio bucăţică din ea nu avea să scape explorării delicate a degetelor lui, care aprindeau un incendiu, astfel că numai împlinirea totală îl putea stinge.

Niciodată nu cunoscuse un asemenea sentiment, nicicând focul şi pasiunea nu o ridicaseră pe asemenea culmi.

Dusă de vârtejul senzaţiilor sale, vârî mâna sub puloverul lui Josh şi simţi că intensitatea sărutului lui devine mai apăsătoare, mai voluptuoasă, respiraţiile lor se amestecau într-una singură, mai intimă. Dar nu era de ajuns nici pentru unul şi nici pentru celălalt.

— Doamne, cât de mult te doresc, Candra! Lasă-mă să te iubesc.

Cu mintea tulburată, incapabilă să mai reacţioneze, dar cu simţurile mai treze ca niciodată, cu ochii închişi, ea aprobă slab. Când din nou buzele lui Josh le striviră nebuneşte pe ale ei, se abandonă plăcerii. Era a lui, o dorea; nimic altceva nu conta.

Dar el se îndepărtă, lăsând-o clătinându-se, dezamăgită. Un moment, degetele lui îi pipăiră obrajii înroşiţi, cu buzele umflate, cu pleoapele grele de dorinţă, apoi, cu un surâs triumfător, o împinse spre uşă.

— Unde mă duci?

Încet, încet, prudenţa începu să-şi spună cuvântul.

Abia trecu pragul, când o lumină îi străbătu mintea. Dumnezeule, ce făcea? Un moment, ezită. Lupta între principii şi dorinţă era atât de ascuţită. Josh, simţind-o nehotărâtă, o luă din nou în braţe. Dintr-odată, un val de emoţii delicioase mătură toate scrupulele feţei.

— Ştiam, mormăi Josh, ştiam că vei fi frumoasă şi atrăgătoare. Dar nu în asemenea măsură.

Venite din străfundul sufletului, aceste cuvinte de miere o tulburară pe Candra înainte ca un nou sărut s-o ridice din nou la ceruri.

— Strânge-mă, mângâie-mă, Candra, murmură el, ghidându-i degetele care deja descriau, din instinct, cercuri voluptuoase. Da! Pe spate, acolo! Şi tu, cere-mi tot ce vrei, tot ce-ţi place.

Ea îi luă mâna şi o puse pe sânul ei, umflat de dorinţă. Această mână caldă şi virilă, care răspundea atât de bine la dorinţele ei îi smulse un geamăt de satisfacţie. În sfârşit îşi găsise locul! În braţele lui Josh! Şi el, desigur, altfel de unde această nerăbdare? Această inimă nu putea să bată atât de tare pentru oricine. Numai pentru ea, pentru ea singură! Da, da, da, susura în sufletul ei o mică voce pasională.

— Candra! o strigă brusc Roddy, din uşă. M-am tăiat!

Josh sări într-o parte.

— Sosesc, dragule, nu-ţi face probleme, reuşi ea să răspundă aranjându-şi ţinuta.

Deschise uşa şi examină degetul pe care Roddy i-l întindea. Nu era nimic, o zgârietură.

— La bucătărie, tinere! Pepe o să aibă grijă de tine, interveni Josh. Trebuie să vorbesc cu sora ta.

O dată ce Roddy dispăru, Josh o luă pe Candra în braţe.

— Îmi pare rău, Candra. În noaptea asta va fi mai bine, nu ne va deranja nimeni, murmură el.

— Nu, Josh, nu va exista *noaptea asta.* Era o greşeală, Roddy m-a salvat, din fericire!

— Puteam, totuşi, să jur că nu voiai să fii salvată!

Candra deschise gura, dar niciun sunet nu ieşi. Cum putea să-i răspundă că ceea ce făcuse adineauri nu corespundea cu ceea ce gândea cu adevărat?

— În aparenţă, ne dorim, am putea vedea măcar până unde merge asta, nu? răspunse el, aproape agresiv.

Din privire îi căută un semn de aprobare, dar nu văzu decât un chip tulburat, pe punctul de a începe să plângă.

Într-o clipă, redevenise fetiţa de altă dată. De data aceasta, însă, nu mai avea cine s-o consoleze. Respectând

o anumită decenţă, nu putea să se arunce de gâtul lui Josh!

— Mă întreb, dacă eşti la fel de nevinovată pe cât pari, sau eşti doar o bună actriţă, murmură el ca pentru sine.

— Bineînţeles, sunt o actriţă excelentă, răspunse ea, crispată. Am la fel de mult talent ca şi tine, atunci când joci rolul celui jignit sau cel al unui amant pasionat. Dar, faţă de tine, eu nu sunt decât o debutantă.

Furios, strânse din dinţi. Sub privirea de gheaţă a bărbatului, Candrei i se făcu frică.

— În locul tău, n-aş sta liniştit, răspunse el întorcându-i spatele. O limbă de viperă poate fi redusă la tăcere pe diverse căi, care cu siguranţă n-o să-ţi placă.

— Nu-ţi face griji. N-o să trebuiască să mă reduci la tăcere, aşa cum spui. Voi pleca de îndată ce se va elibera şoseaua.

— Perfect! Până atunci însă vei munci puţin şi vei fi plătită. Vei pleca de aici cu ceva bani, iar eu îmi voi recăpăta liniştea.

Luă o ţigară din pachetul de pe noptieră şi o aprinse, creând un nor de fum între ei. Candra ar fi vrut să refuze cu insolenţă, dar se abţinu. La urma urmei, ceva bani nu strică niciodată. În plus, acceptând ce-i cerea el, poate l-ar fi convins că nu mai era un copil răzbunător, ci un adult responsabil.

Cu un suspin, de parcă întreaga scenă l-ar fi plictisit cumplit, Josh deschise uşa şi o împinse pe Candra pe culoar.

Când reveni în salon, Candra îl auzi pe Roddy râzând la glumele lui Pepe. Totul mergea bine – cel puţin pentru Roddy. Dar pentru ea? Nu avea să uite niciodată privirea batjocoritoare a lui Josh din momentul în care îi deschisese uşa. Îi aruncase mănuşa încă de la început, iar ea ştia deja că va accepta provocarea.

Capitolul 5

Puţin mai târziu, Josh veni în bucătărie pentru a le spune că avea să lucreze în biroul lui, acela pe care şi-l instalase în fostul hambar.

Fără a putea să-l privească, tânăra nu îndrăzni să-i pună vreo întrebare, fiindu-i teamă de a nu-şi atrage încă o remarcă maliţioasă.

Cuprinsă de o mulţime de sentimente diferite, era în acelaşi timp ruşinată de a fi răspuns atât de grabnic avansurilor lui Josh şi uluită de faptul că el a putut să-i trezească senzaţii atât de violente. Cât despre furtuna de zăpadă care o obliga să rămână la el, Candra credea că fusese mâna destinului.

Pepe îi dădu toate detaliile în privinţa treburilor casei, modului de funcţionare a telefonului, şi locurilor în care va găsi lucrurile de care avea nevoie. La insistenţele ei, îi povesti că Josh cumpărase proprietatea cu doi ani înainte, că o renovase treptat, timp în care locuise mai mult la Los Angeles, unde îl reţineau numeroasele lui treburi. Începuse cu transformarea hambarului. Acum, la parter se găseau o saună, o sală de gimnastică şi o piscină, iar la etaj – biroul lui Josh.

— Dar cu ce se ocupă el, de fapt? întrebă Candra.

Era interesată de tot ce-l privea pe Josh mai mult decât voia să recunoască.

— Tot felul de afaceri. Mai bine l-aţi întreba direct. Eu nu prea sunt la curent.

— Îl cunoşti de mult?

— De nouă ani. Venise să locuiască în rezervaţia indiană de la Warm Springs, unde s-a ocupat de vite, apoi a plecat să lucreze împreună cu tăietorii de lemne. De atunci îl urmez peste tot. A petrecut câtva timp la Los Angeles, pe urmă s-a întors la Portland, şi s-a stabilit în sfârşit aici.

— La Portland? Când?

Oare se întâmplase înainte sau după moartea tatălui ei? De fapt, ce importanţă avea? Totuşi, ar fi vrut să ştie. Probabil aşa se explica faptul că el ştia tot ce i se întâmplase. Oare aflase doar, sau chiar îl interesa?

— Acum câţiva ani, nu mai ştiu exact. Nu am rămas acolo prea mult timp.

Candra nu insistă; luându-se după aerul său distant, înţelese că Pepe nu-i va spune mai mult.

— Îţi place să lucrezi pentru el? întrebă ea, surprinsă de devotamentul pe care bătrânul i-l arăta lui Josh.

— Este prietenul meu, răspunse acesta, simplu, şi se duse să facă focul, încheind astfel discuţia.

Candra hotărî să se apuce imediat de treabă. Se întoarse în birou şi se instală în faţa unei maşini de scris electrice, ultimul model. În mod clar, în această casă se găseau lucruri de cea mai bună calitate! Se vedea mâna unui om priceput, din baie şi până în bucătărie, din salon până în dormitoare. Aşa cum îl cunoştea pe Josh, el fusese în mod cert cel care hotărâse asupra tuturor detaliilor, fără ajutorul nimănui.

Încântată de toate calităţile pe care le atribuia stăpânului casei, cu surâsul pe buze, luă hârtie şi indigo şi începu să scrie la maşină cele câteva scrisori ale căror ciorne se găseau acolo. După aceea, voia să-l ajute pe Pepe la pregătirea cinei. Sau poate s-o facă singură. Îi plăcuse dintotdeauna să gătească. Avusese adesea ocazia de a exersa, mai ales după moartea tatălui ei, când Alicia preluase conducerea fabricii de mobilă şi veniturile lor scăzuseră simţitor. Alicia se străduise să salveze aparenţele, dar nimeni nu bănuia ce se petrecea în bucătărie, de vreme ce nu mai rămăsese decât o menajeră.

Şi, înlocuindu-l pe Pepe, ar fi avut ocazia de a demonstra că nu mai era deloc o incapabilă.

După ce a fost gata cina, făcu o baie, îi schimbă hainele lui Roddy şi merse în salon; Josh îi oferi un pahar şi îi povesti cum transformase grajdurile. Amândoi observară o schimbare: el era mai rece şi mai distant, dar măcar nu-şi bătea joc de ea.

— De ce ai făcut atât de încet lucrările de renovare? De ce nu ai chemat o firmă, care ar fi lucrat rapid?

Scufundată între pernele canapelei, degustând whisky-ul cu înghiţituri mici, Candra aştepta calmă răspunsul. Zgomotul vântului de afară, muzica în surdină, duduitul focului din cămin, unduirea umbrelor din camera iluminată pe jumătate, chiar şi mişcările lui Pepe care, în fundal, punea masa – toate acestea întăreau senzaţia de confort care o cuprindea.

— Câţiva prieteni de-ai lui Pepe m-au ajutat să repar acoperişul şi să consolidez zidurile, dar, apoi, am preferat să fac totul de unul singur.

Răspunsese de parcă ar fi fost un lucru banal. Totuşi, puţini bărbaţi se puteau lăuda că şi-au asumat o asemenea sarcină!

— Îmi place să meşteresc, continuă el cu un surâs care mări emoţia Candrei. Activitatea aceasta mă destinde, este pentru mine ceea ce sunt pentru alţii plimbările sau tenisul. Şi tu? întrebă el schimbând, brusc, direcţia discuţiei. Ce-ai făcut în toţi aceşti ani, în afară de ieşirile mondene care au alimentat bârfele?

— O! Nu făceam asta decât ca să n-o supăr pe Alicia, răspunse ea cu o urmă de tristeţe în voce.

Doamne, şi cât se mai plictisise cu toţi snobii aceia! Cât şi-ar fi dorit să aibă o ocupaţie! Dar mama ei vitregă nu înţelegea cu niciun chip, iar Candra o ascultase, de teamă să nu-i facă rău lui Roddy, sau, mai rău, tatălui său, care avea deja o inimă fragilă.

— M-am ocupat mai ales de Roddy, reluă ea după câteva

clipe, fără să-şi dea seama cum, cu această frază simplă, îşi deschisese sufletul în faţa lui Josh.

O observa cu ochii pe jumătate închişi. Tânăra nu era cu adevărat preocupată decât atunci când vorbea despre fratele ei.

Ea continuă cu voce joasă, ca pentru sine:

— La început, după moartea tatii, n-am făcut nimic; fără îndoială, din cauza şocului când Alicia mi-a explicat că afacerea mergea prost, fără să precizeze în ce măsură. Probabil visa să mă mărite cu un bărbat bogat, ca să-şi menţină şi ea stilul de viaţă.

Candra îşi imagina cum ar fi arătat viaţa ei dacă Alicia nu exista. Ochii i se umplură de lacrimi.

Un lemn trosni în cămin, apoi liniştea se instală din nou.

— Dar tu? întrebă Josh în sfârşit. Tu nu regreţi luxul, recepţiile, tot ce aveai înainte ca Alicia să moară într-un accident de maşină?

— Nu. În niciun caz! spuse ea, privind fix focul din cămin.

Pentru nimic în lume n-ar fi vrut ca Josh să descifreze în expresia ei sentimentele pe care i le trezea.

— Greu de crezut.

— De ce? Ţi-am spus deja, am învăţat multe în ultimii ani. De ce nu poţi înţelege că m-am schimbat?

— Nu ştiu. Uneori, e greu să uiţi.

Tonul său era atât de impersonal, de parcă ar fi vorbit despre vreme, sau, mai rău, despre o persoană care i-ar fi fost complet indiferentă.

Ea aşteptă câteva clipe, apoi se hotărî să rupă tăcerea:

— Dacă ai şti cât de rău mi-a părut! Jucasem pe o miză mare şi pierdusem. Timp de ani de zile mi-am dorit să te întâlnesc din întâmplare şi să-ţi pot explica. După aceea, mi-era atât de ruşine încât dimpotrivă, nu voiam să te mai văd vreodată.

Fără să se gândească, se întoarse spre el. Privirile li se

încrucişară şi el oftă.

— La început, am fost mânios şi rănit. Mă trădaseşi. Credeam că prietenia noastră era mai puternică. Apoi, când a trebuit să plec, m-a cuprins amărăciunea: mă simţeam alungat de acasă. Dar acum ar trebui mai degrabă să-ţi mulţumesc. Fără toată povestea asta, n-aş fi ajuns ceea ce sunt.

— Adică?

— Să desfăşor atâtea activităţi.

— Despre ce e vorba?

— Afaceri. Mă ocup de mai multe: un gater, o casă de discuri.

Dintr-odată se ridică, întrerupând explicaţiile. Candra ar fi vrut să mai afle atâtea despre această adevărată enigmă!

— Cina e gata? îl întrebă el pe Pepe, care, cu acelaşi surâs permanent, dădu afirmativ din cap.

La rândul său, Candra se ridică din moliciunea canapelei. Trebuia să mai aştepte până când curiozitatea îi va fi satisfăcută. Se ridică şi-şi dezmorţi picioarele. Privirile li se întâlniră. Pentru o clipă rămaseră astfel, în picioare, ochi în ochi. El fremătă de plăcere, simţindu-l la fel de tulburat ca şi ea. Sângele îi curgea prin vine ceva mai repede, de parcă ar fi băut. Dintr-odată, farmecul se risipi; cu un aer înţepat, Josh îi întoarse spatele.

— Eşti atât de provocatoare în mod firesc, sau o faci intenţionat?

Observase corect: o făcuse intenţionat, deşi nu-şi putea explica de ce dorise să-l tulbure. Dar acum tot ea era mai jenată; remarca sarcastică a lui Josh o făcuse să roşească. Simţind încurcătura ei, el se îndreptă spre sufragerie.

Cina a avut succes: cotlet de porc, cartofi şi fasole ornată cu pătrunjel, salată de roşii şi ridichi, prăjitură cu ciocolată. Josh era convins că Pepe fusese cel care pregătise totul, iar Candra nu încercă să-i schimbe părerea. La urma urmei, ce

importanţă avea dacă afla? Ea ştia, şi acest lucru era esenţial.

Masa trecu fără vreun incident, apoi îşi băură cafeaua în linişte şi fumară o ţigară până când văzură că Roddy aţipise. Cu toate acestea, ca toţi copiii, refuza să asculte chemarea lui Moş Ene şi să meargă la culcare.

— Vii să-mi citeşti o poveste? întrebă el, ridicându-se cu greu.

— În cinci minute. Îl ajut pe Pepe să strângă masa şi voi veni. Până atunci alege-ţi o carte din lada de la picioarele patului.

Roddy traversă salonul târâindu-şi picioarele şi urcă scările încet. Toată după-amiaza îl ajutase pe Pepe la grajduri şi munca aceasta, cu care nu era obişnuit, îl epuizase.

— Aşteaptă, zise Josh, ducând o farfurie la bucătărie. O să-ţi citesc eu, în timp ce sora ta va şterge vesela.

— Super! exclamă Roddy, citindu-i-se în ochi mirarea.

Candra încercă un impuls de gelozie. Ritualul de seară era un moment privilegiat dintre frate şi soră. Cum putea Roddy să accepte atât de uşor ca Josh s-o înlocuiască? Oare nu era puţin cam posesivă? Pe de altă parte, atunci când Roddy se ţinuse toată după-amiaza după Pepe, comportarea lui i se păruse perfect normală. Şi atunci?

Roddy îi ceru din ochi aprobarea, iar ea i-o dădu cu un surâs care încerca să mascheze sentimentele ce o frământau. Ezitarea şi paloarea sa nu-i scăpară lui Josh, care urcă rapid pe scări şi-l ajunse pe băiat. Îl luă pe după umeri şi-l conduse pe culoar.

Spectacol emoţionant, pe care ea nu dorea să-l vadă. S-ar fi zis că erau tată şi fiu. Dar tatăl ei ar fi trebuit să fie acolo. Cu un nod în gât, Candra se întoarse la tigăile sale, pe care începu să le spele cu toată energia disperării. Căldura, tandreţea, dragostea, toate acestea erau pentru

alţii, nu pentru ea sau Roddy. Ei nu se puteau baza decât pe ei înşişi.

Cum îi propusese lui Pepe să se ocupe de celelalte îndatoriri ale sale şi s-o lase pe ea să spele vasele, era acum singură în bucătărie. Visătoare, îşi lăsă privirea să rătăcească asupra grădinii înzăpezite. Amintirile ei cuprindeau o mulţime de imagini: serile de iarnă petrecute cu Josh la grajduri. Dacă nu îngrijea un cal sau nu repara un harnaşament, se aşezau pe un balot de paie şi stăteau de vorbă, ronţăind ciocolată. Josh îi povestea ce făcuse în rezervaţia indiană, în care petrecuse o vară, iar ea îi vorbea despre mama ei, îi încredinţa temerile, visele şi speranţele sale.

Trecutul reînvia cu atâta precizie, încât tânăra avea impresia că simte mai puternic mirosul fânului, gustul ciocolatei şi că aude acordurile pe care le scotea Josh din vechea sa chitară. Ea avea, pe atunci, treisprezece ani, şi tot universul său se oprea aici, la porţile grajdului.

— Când voi fi mare, mă voi mărita cu tine, spusese ea într-o seară.

El râsese şi o tachinase:

— Ba nu, Candi, nu cu mine. Un altul va avea fericirea de a profita de proasta ta dispoziţie. Eu o să vă privesc doar şi o să mă amuz în culise.

— Nu vrei să te însori? Eşti atât de bătrân, ce mai aştepţi?

— La douăzeci şi doi de ani nu sunt chiar atât de bătrân! Am tot timpul să văd lumea şi să gust din plăcerile ei înainte de a mă lega de cineva şi de a avea o mulţime de copii.

— Copiii *mei.*

— Nu, Candra, răspunsese el, devenind dintr-odată serios. Nu ai tăi. Tu eşti o fată de familie bună, pe când eu nu sunt decât un angajat al tatălui tău. Într-o zi vei întâlni

un bărbat făcut pentru tine. Aşteaptă puţin, îl vei găsi.

— Dar pe tine te vreau!

Fata nu reuşise să-l convingă. Clătinase încet din cap, refuzând să mai discute despre asta cu fiica patronului său. De ce se ocupase de ea cu atâta tandreţe? Întrebarea aceasta o intriga şi acum. Se sprijini de chiuvetă şi oftă adânc.

— Abia ai ajuns aici, că te-ai şi pierdut în visare? îi murmură Josh la ureche, scoţând-o brusc din reverie.

Candra tresări, atât pentru că era foarte aproape de ea, cât şi din cauză că o surprinsese.

— Mă gândeam la seara în care îţi cerusem să mă iei de nevastă.

Imaginea lui reflectată de geam arăta că fusese luat pe nepregătite de candoarea întrebării.

— În grajd? A, da, îmi amintesc. Atunci mi-ai declarat şi că sunt bătrân, adăugă el cu un surâs.

— Spune-mi, Josh, de ce ai fost atât de răbdător cu mine? De ce ai petrecut atâta timp pentru a mă asculta şi a mă ajuta?

Candra se întoarse şi imediat el dădu uşor înapoi. Deci nici măcar nu mai suporta ideea de a o atinge în treacăt! Cu inima grea, ea reuşi totuşi să nu întoarcă privirea.

— Ei? insistă ea. De ce eu? Şi de ce Roddy?

— Fără îndoială pentru că aveam nevoie de o familie; nu am uitat ce trist este să fii un bărbat singur. Chiar dacă ai o soră mai mare, cât se poate de devotată.

Aşadar, nu se înşelase. El o înţelesese şi sărise în ajutorul ei. Gândul acesta o bucură.

— Trebuie să fie cineva care să aibă grijă de câinii vagabonzi, glumi el, de parcă îi părea rău că şi-a dezvăluit sentimentele.

— Nu ştiu nimic despre familia ta, Josh. Ce i s-a întâmplat?

Ea aşteptă răspunsul cu privirea fixată asupra lui. De multă vreme îşi punea nenumărate întrebări despre el.

— Eram orfan. Am evadat din toate căminele unde am fost dus – şi au fost multe! în sfârşit, într-o bună zi am reuşit. Nu m-au mai prins. Mi-am câştigat existenţa aşa cum am putut, până ce m-a angajat tatăl tău. Acolo mă simţeam la mine acasă, aşa că am rămas.

— Îmi pare rău, nu ştiam…

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii!

Din nou, toate simţurile sale erau în alertă: această voce masculină, aceste efluvii de apă de colonie, această virilitate. Nu putea rezista.

— Explică-mi. Nu vreau decât să înţeleg. De ce ai fost atât de drăguţ cu mine azi? De ce mi-ai oferit un adăpost, un loc de muncă?

— Nu încerca să înţelegi. Rişti să fii dezamăgită.

Tonul era calm, dar în ochii verzi strălucea o lumină pe care Candra o mai văzuse: el o dorea, acum era sigură!

Legaţi printr-un fir nevăzut, izolaţi de lume, nu mai aveau nevoie de cuvinte: ochii vorbeau în locul lor. Candra ar fi vrut să se apropie, să-l atingă, să se lipească de el, dar fu avertizată de un instinct secret: Josh n-ar fi acceptat ca ea să facă primul pas.

— Crezi? spuse ea, umezindu-şi buzele cu o plăcere delicios de senzuală.

Nemişcată, femeia aştepta. Aştepta sărutul lui, căldura lui. Se vedea în braţele lui, apăsându-i buzele peste buzele ei, inimile bătând într-un singur ritm, mângâierile lui Josh punând capăt tremurului care o cuprinsese. Dintr-odată, însă, el se întoarse şi merse către uşă.

— N-am venit ca să-ţi satisfac curiozitatea, ci pentru a te anunţa că Roddy ar dori să te duci să-i spui noapte bună. Candra, s-a sfârşit. Trebuie să recunosc că eşti mai experimentată decât credeam. În mod sigur, talentul

natural ţi l-ai perfecţionat în ani de antrenamente!

— Nu mă prefăceam!

Cum putea să aibă o părere atât de proastă despre ea? Fu sufocată atât de tristeţe, cât şi de mânie. Ar fi vrut să-l bată, chiar şi numai pentru a-l forţa să-i acorde atenţie. Cu toată puterea, se sprijini de chiuvetă, respirând adânc. Nu-i va da satisfacţia de a o vedea cedând la furie, aşa cum făcea când era copil. În sfârşit, calmată cât de cât, traversă demn salonul, urcă pe scări şi intră în camera lui Roddy.

Niciodată nu se simţise atât de umilită, dar, pe de altă parte, nu se simţise niciodată atât de excitată ca atunci când fusese lipită de el!

Roddy dormea deja; îl sărută tandru pe frunte şi intră fără zgomot în camera ei. Închise uşa calm, se apropie de pat, înlătură cuvertura şi se prăbuşi.

Lacrimile îi curgeau pe obraji şiroaie. Candra lovi perna cu pumnii şi, în sfârşit, epuizată, zguduindu-se în hohote de plâns, se trânti de-a curmezişul patului.

Capitolul 6

A doua zi, când Candra se trezi, continua să ningă. Grădina dispăruse sub o mantie groasă şi albă. Totul era liniştit, chiar şi sufletul ei. Îşi aminti de cele întâmplate în ajun.

Vărsase torente de lacrimi, înăbuşindu-şi în pernă hohotele de plâns. Ciudat lucru, însă, disperarea nu lăsase nicio urmă vizibilă: nu avea ochii roşii, nici faţa trasă, nici gâtul umflat. Niciodată nu plânsese atât de mult, de la moartea tatălui său. Nici măcar moartea Aliciei sau vânzarea casei nu-i smulseseră vreo lacrimă. Şi în ajun. În ajun, la o simplă remarcă, virulentă, e adevărat, se prăbuşise cu totul!

Dar asta nu avea să se mai întâmple. Plină de demnitate, avea să se îmbrace, să-şi pregătească fratele, să facă valizele, să ia masa şi să se ocupe de maşină. La urma urmei, nu putea fi atât de greu să schimbe un cauciuc, chiar şi pe zăpadă.

Auzi ecoul unui râs de copil; Roddy era deja în bucătărie. Trecuse mult timp de când îl auzise râzând ultima oară. Alicia nu suporta niciun zgomot, în afara celor făcute de ea sau de invitaţii săi.

Candra îmbrăcă rapid o pereche de blugi şi un pulover din caşmir bej-deschis, îşi contură ochii, adăugă puţin roşu în obraji, dădu cu ruj pe buze şi coborî. Toată casa mirosea a pâine prăjită şi a şuncă.

Josh era şi el în bucătărie, în timp ce Pepe ieşise să mai aducă nişte lemne.

Cu multă atenţie, Roddy circula între chiuvetă şi masă, transportând apă, pe care o turnă într-o cană mare, peste un bloc îngheţat de suc de portocale.

— Priveşte, Candra, zise el cu un surâs larg, ajut şi eu!

— Bravo!

Rezistă cu greu dorinţei de a-l strânge în braţe.

— Învaţă să trăiască la fel ca un celibatar, explică Josh surâzând. Toţi bărbaţii ar trebui să ştie să se descurce în bucătărie, nu-i aşa?

Glumea, cu privirea aţintită asupra Candrei, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat în ajun!

— Fără îndoială, aprobă ea. Ştii, şi eu pot fi utilă. De pildă, ştiu să gătesc.

— Te rog, nu te jena. Adevăratul loc al unei femei este acasă.

— Mai ales la bucătărie, după cât se pare.

— Dacă doreşte. Eu mă gândeam la altă încăpere, dar.

Fraza rămase în suspensie, dar privirea lui era extrem de elocventă. Tânăra nu se lăsă înşelată şi roşi. Ciocnirile verbale nu erau punctul ei forte, mai ales cu oameni ca Josh.

Micul dejun decurse în linişte. Roddy era prea ocupat cu mâncarea ca să simtă tensiunea încă prezentă. Cât despre Candra, ea se străduia s-o ignore. De data asta, Josh nu va mai câştiga! Dar exact în momentul în care ea luă această hotărâre fermă, el o aţinti cu privirea, îi surâse şi, încă o dată, Candra nu putu rezista farmecului lui.

— Masa a fost excelentă, spuse el ridicându-se mulţumit. Mă întreb ce figură va face doamna Jackson când va vedea că nu suntem morţi de foame!

Inima Candrei aproape că-i sări din piept; cu un calm perfect, întrebă:

— Cine este doamna Jackson?

— Zâna acestui loc. Deocamdată este la Los Angeles, în vizită la nişte rude. Va fi aici cam în două săptămâni. Am convins-o, împreună cu Pepe, că putem supravieţui şi singuri şi că ea are nevoie de odihnă.

— Înţeleg.

Era uşurată. Pentru o clipă crezuse. Ce mai contează, îşi

zise, oricum Josh nu e pentru tine.

— Azi mi-ar plăcea să mă ocup de maşina mea, reluă ea calm, în timp ce Roddy se ridică şi-şi ducea farfuria la chiuvetă.

Josh nu răspunse imediat. S-ar fi zis că-şi alegea cu grijă cuvintele înainte de a vorbi:

— Cum doreşti. Dar să ştii că poţi rămâne aici cât timp vrei.

— Mi se pare că nu suntem făcuţi să ne înţelegem, replică ea demn. Seara de ieri a dovedit-o. Nu voi pătimi acum sub pretextul că altă dată am făcut nişte prostii pe care, oricum, nu le mai pot repara.

Spre surprinderea Candrei, privirea lui Josh fu pentru o clipă învăluită de tristeţe.

— Ai perfectă dreptate, spuse el, ridicându-se şi aşezând grijuliu scaunul în dreptul mesei. Trecutul nu poate fi şters în niciun fel. Acum însă am de lucru. Ţi-am mai pregătit câteva scrisori. Dacă ai nevoie de ceva, sunt în birou. Nu ezita să mă chemi.

Vremea era încă prea urâtă pentru ca tânăra să se poată ocupa de maşina sa, aşa că-şi petrecu dimineaţa bătând la maşină corespondenţa lui Josh, scrisori către societăţile al căror proprietar sau simplu acţionar era.

Nu-şi dădu seama cum trecuse timpul. Ora prânzului sosi foarte repede; nu mâncară decât o simplă gustare, compusă din supă şi sandvişuri. Pepe nu pusese decât două tacâmuri, dar Candra nu se miră când îl văzu pe Josh; fără să ştie de ce, era sigură că îl va vedea înaintea cinei. Avea un aer îngrijorat. Calm, fără să-l privească prea intens, îi puse şi lui o farfurie.

Schimbarea atitudinii lui Josh faţă de seara din ajun o intriga. Deşi el nu ştia, Candra avea senzaţia că erau uniţi printr-o legătură invizibilă. Tânăra rămânea, în aparenţă, la fel de rece şi distantă cu el, dar nu-şi putea ascunde faptul

că, atunci când Josh se găsea în aceeaşi încăpere cu ea şi o privea, inima ei bătea mai tare. Candra suspină, cât mai uşor cu putinţă. Trebuia să-şi ascundă, cu orice preţ, tulburarea. Ridică privirea şi-şi dădu seama că o aţintea cu un aer surprins. La rândul său, îl privi fix, sperând să-l exaspereze prin calmul de care dădea dovadă. Josh ridică doar din umeri şi continuă să mănânce. Oare pe faţa sa nu se vedea o uşoară undă de ironie? Nu avea să izbucnească în râs? Candra era gata să accepte aproape orice, cu excepţia batjocurii.

— A fost un prânz excelent, spuse el, ridicându-se pentru a-şi duce farfuria la bucătărie.

Tânăra era ferm hotărâtă să menţină pacea. Cu puţin noroc, ar fi plecat în curând şi, dacă îşi păstra calmul, se puteau despărţi ca buni prieteni.

Ea se strădui să surâdă.

— Pepe este un bucătar foarte bun, nu-i aşa?

Candra avu impresia că vede un zâmbet pe faţa lui, dar nu îndrăzni să-l privească pentru a fi sigură.

După câteva momente, când el plecase deja, tânăra îl conduse pe Roddy, care aproape că adormise la masă, să-şi facă siesta.

Dintr-odată, casa devenise atât de liniştită, de parcă n-ar fi fost locuită. Candra reveni în bucătărie, spălă vasele şi merse în salon. Încăperea era dezolantă atunci când Josh nu era acolo.

Pentru a înviora atmosfera, se hotărî să pună nişte muzică. Zeci şi zeci de casete erau ordonate pe mai multe etajere; cele mai multe dintre etichete erau scrise de mână. Oare Josh făcuse toate înregistrările la casa sa de discuri? Luă una la întâmplare şi o introduse în casetofon.

Camera se umplu de o voce feminină, caldă şi melodioasă; Candra cunoştea vag cântecul, fusese la modă în urmă cu un an sau doi. Versurile erau ecoul gândurilor

sale cele mai intime şi o tulburau mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

Visele mele dintr-un ieri îndepărtat
îmi răvăşesc zilele, acum şi mâine.
Visele mele dintr-un ieri îndepărtat
învăluie toate dorurile mele
Niciun dacă, nici un poate
Nu pot şterge trecutul şi alaiul său de fantome.
Visele mele dintr-un ieri îndepărtat s-au pierdut
Amintirile îmi copleşesc ziua de mâine.

Candra recunoscu interpreta: Joan Macy, o sirenă blondă, cu trăsături orientale. Tânără şi frumoasă, reuşea să dea un aer poetic chiar şi celor mai insipide cântece. De data aceasta, talentul era de prisos, căci versurile şi melodia erau fermecătoare.

Cuibărită într-unul din fotoliile ce încadrau şemineul, Candra se lăsă legănată; aceste „vise ale unui ieri îndepărtat" nu erau oare chiar povestea ei? O poveste plină de amintiri, în care Josh deţinea rolul principal. În două zile, rupsese zăgazul atâtor sentimente, încât o tulburase cu totul. De îndată ce el se apropia, ea începea să dureze castele de nisip, pe care tot el, cu un singur cuvânt, le risipea în neant. Singurul lucru pe care şi-l dorea cu adevărat era dragostea lui. Era bine s-o ştie. Dar, de asemenea, era bine să ştie şi că dragostea lui era singurul lucru de care nu va avea parte niciodată.

Josh nu putea decât s-o facă să sufere. Ieri uitase, se lăsase luată de val. Dacă nu dorea să cadă în aceeaşi capcană, trebuia să-şi amintească permanent şi să se supravegheze.

Era nebună de legat. Cu două zile mai devreme se temea ca Josh să nu caute să se răzbune, şi acum se străduia să-i intre în graţii. Totuşi încă din prima clipă, el nu-i ascunsese

dispreţul pe care i-l purta.

Soneria telefonului i-a întrerupt gândurile. Toată dimineaţa nu sunase. De ce trebuia să se întâmple tocmai atunci, când Pepe nu era acolo? Încerca să-şi amintească toate indicaţiile pe care i le dăduse. Degeaba. Până la urmă, ridică receptorul.

— Alo! spuse ea cu o voce extrem de joasă. Aici domiciliul domnului Lawrence.

— Domiciliul domnului Lawrence? repetă acru o voce feminină. Unde e Scott? Cine e la aparat?

— Domnul Lawrence este ocupat. Îmi puteţi lăsa numele dumneavoastră şi numărul de telefon? Vă va suna el.

Exista, cu siguranţă, un mijloc de a transfera conversaţia în birou, dar care era butonul potrivit? Luată prin surprindere, nu era în stare să-l găsească. Şi, în definitiv, cine era doamna?

— Cine e acolo? insistă dezagreabil femeia.

— Secretara domnului Lawrence.

— Secretara! Unde e Pepe? Credeţi că sunteţi nostimă? Şi, de fapt, ce faceţi dumneavoastră acolo?

— Mulţumesc, Candra. Am preluat legătura, poţi închide, interveni vocea lui Josh.

— Desigur, domnule, răspunse ea pe un ton profesional.

Ideea că prezenţa sa o exasperase pe această „doamnă cârcotaşă” o făcu să surâdă. Dar surâsul dispăru la fel de repede pe cât apăruse. Această femeie era cu siguranţă faimoasa amantă! vorbise ca şi cum avea un drept asupra lui Josh! Beculeţul telefonului era, în continuare, roşu, semn că încă mai discutau. Un moment mai târziu, se stinse. Conversaţia nu fusese totuşi prea lungă. Fără a încerca să-şi explice motivul, Candra se simţi mai uşurată.

Mergând să vadă ce mai făcea Roddy, profită pentru a se pieptăna şi a-şi împrospăta machiajul, apoi coborî şi intră în galeria acoperită care ducea la hambar; un culoar cu pereţi

şi tavanul din lemn de nuc, pavat cu dale mexicane. Înaintă cu inima strânsă. De ce trebuia să treacă prin atâtea stări de spirit numai la ideea că avea să-l vadă? De ce gândul de a-l părăsi pentru totdeauna o făcea atât de nefericită? Răspunsul îl avea deja, dar nu era pregătită să-l rostească. Nu pentru moment, în orice caz.

Bătu nervos la uşă. Niciun răspuns. Deschise; nu era un birou, iar Josh nu era acolo. Se găsea într-o sală de gimnastică, după cum o demonstrau halterele, bicicletele şi, în spate, piscina acoperită cu faianţă albastră.

În mod cert, nu lipsea nimic. La Gabriel Manor nu se găsea tot luxul acesta, îşi zise ea, pe jumătate cu amărăciune, pe jumătate cu admiraţie. Ce drum a putut parcurge în nouă ani!

Traversă sala încet şi urcă pe scara în formă de melc, ce ducea la primul etaj; bătu la o altă uşă. De data aceasta trebuia să fie cea bună. Nu mai era nicio altă încăpere.

— Intră! strigă el nerăbdător.

Împinse uşa tremurând. N-ar fi trebuit să vină. De ce nu aşteptase până seara? Dar acum era prea târziu pentru a da înapoi.

Încăperea la fel de mare, precum cea de la parter, semăna mai mult cu un acvariu sau cu un loc de privit panorama, decât cu un birou; pereţii se opreau la jumătatea înălţimii, făcând loc unor ferestre imense; sub geamuri se găseau etajere cu aparate sofisticate pentru înregistrarea şi difuzarea muzicii, o canapea şi câteva fotolii; în centru, o imensă masă de lucru, aşezată cu faţa spre dealul pe la poalele căruia curgea râul. Sălciile, pinii şi stejarii, cu crengile îngreunate de zăpadă, dădeau un aspect feeric peisajului pe al cărui fundal se contura silueta lui Josh. Nemişcat încordat, privea atent ceva ce Candra nu putea vedea. Era cu spatele la ea, dar îl simţea supărat. Oare era din cauza ei sau a femeii care telefonase? Fără să

facă zgomot, Candra ocoli un pian de concert lăcuit, care trona în centrul încăperii şi, tremurând, cu gâtul uscat, cu creierul golit, fără să aibă vreo scuză pentru a-şi explica prezenţa, se apropie de Josh. Pentru o clipă, se asemui cu Daniel înfruntând leii în groapă.

— Voiam să-ţi transfer convorbirea, dar n-am ştiut cum să procedez, începu ea cu un calm care o uimi. Sper că nu te-ai supărat?

— N-are nicio importanţă, spuse el cu un oftat, vizibil mai puţin crispat. Ştiam că avea să mă sune, nu era decât o chestiune de timp.

— Înţeleg, răspunse Candra care, de fapt, nu înţelegea nimic.

Despre ce vorbea el?

— S-ar zice că suntem într-un studio de înregistrări, continuă ea, în lipsă de ceva mai bun.

— A, da?

La ce se gândea oare? Tăcerea devenea grea, apăsătoare.

Dintr-odată, îşi aminti de prezenţa ei.

— Priveşte, Candra. Colţişorul acela de cer albastru, acolo, în spatele norilor groşi. E sfârşitul furtunii. Într-o oră sau două, cerul va fi senin. Când e frumos, e fantastic! Ce privelişte! E atât de multă lumină, încât te simţi aproape orbit.

Timbrul grav şi melodios al vocii lui calde o făcu să freamăte.

Josh luă un pahar de whisky de pe masă şi-l goli dintr-o înghiţitură. Oare se temea că se deschisese prea mult, că fusese prea entuziast? Sau încerca să-şi ascundă încurcătura?

Cu privirea aţintită înspre orizont, Candra încerca să-şi reţină lacrimile. Ce i se întâmplase oare? Ce nu mergea? Ce făcuse ea pentru a merita atâta nefericire?

— Josh? murmură ea, punându-i mână pe braţ.

Bărbatul se întoarse şi deschise uşiţa barului, bine garnisit.

— Ţi-e sete? Vrei să bei ceva cu mine?

În concluzie, orice era bun pentru a crea o anumită distanţă între ei.

— Cu plăcere, răspunse ea, aparent distrată, cu privirea îndreptată dincolo de arbori.

Refuzase mâna pe care i-o întinsese? O respinsese!

— Whisky?

— Da. Foarte bine. Cu gheaţă şi apă, te rog.

Clinchetul cuburilor de gheaţă din pahar o avertiză că se apropia de ea. Răspunsul a fost instantaneu: simţea cum îi creste furia.

— Unde este Roddy?

— Doamne! L-a urmat pe Pepe peste tot în dimineaţa asta: la grajd, la găini, în grădină. Era aşa de obosit!

— Iar eu m-am plictisit să mă tot întreb ce te supără şi nu vrei să-mi spui!

— O viaţă liniştită nu i-ar strica.

— Va merge, la unchiul meu.

— Doar n-o vei mai lua de la capăt! Sau ai venit să mă anunţi că nu ţi-e bine aici şi ai vrea să pleci?

— Prietena ta pare că nu-mi apreciază prezenţa. Am învăţat, acum mult timp, că nu e bine să pui degetul între lemn şi secure. Lecţia aceasta a fost destul de aspră şi n-am uitat-o.

Prietena lui. Va nega oare? Nu! Era suficientă doar o singură privire pentru a-şi da seama.

— Ar trebui să fiu nebună ca să rămân.

— Nu văd de ce prezenţa ta o priveşte pe Joan. Am, într-adevăr, nevoie de ajutor.

— Eu cred că o priveşte. Ea este amanta despre care mi-ai vorbit?

— Joan Macy? E cântăreaţă.

— Joan Macy? Este amanta ta, da sau nu?

Încet, el se întoarse. Ea murea de dorinţa de a-i mângâia obrazul, de a-l atinge, de a-i urmări, cu degetul, conturul buzelor. Era atât de frumos! Bărbatul ideal, care aparţinea alteia! Ochii vorbeau pentru el. O monstruoasă dorinţă de răzbunare îi sfâşia sufletul Candrei, dar niciodată n-ar fi fost capabilă de atâta violenţă.

— Cândva.

Răspunsul lui îl ştia deja. Nu dorea să ştie mai mult.

— Este inutil să-mi dai explicaţii, Josh. Nu trebuie să-mi dai socoteală. Dar ai dreptate: nu pot să posed oamenii. Vreau numai să înţeleg. E bizar, nu?

Îşi puse jos paharul şi, dreaptă, cu bărbia mândru ridicată, se îndreptă spre uşă. Să părăsească încăperea cu eleganţă şi demnitate, iată ce-şi dorea.

— Candra! Te rog, încetează să te mai joci de-a diva ofensată. Am văzut aceleaşi filme. Nu mă impresionezi. Vino aici!

— Nu mă joc, spuse ea, fără a se întoarce. Nu e nevoie să-mi explici ceva ce nu mă priveşte. Aceste regăsiri ne-au adus destulă durere la amândoi. Voi pleca mâine de dimineaţă. Îţi mulţumesc pentru ospitalitate. Dar sunt sigură că ai fi primit pe oricine la fel.

— Pepe ţi-a schimbat roata ieri, dar trebuie reparată. Doar dacă nu eşti atât de inconştientă să pleci fără roată de rezervă!

— Mă opresc la un garaj.

— Nu. Mâine îl vom duce pe Roddy la Gold Beach; vom lăsa roata la un service şi noi nu vom face altceva decât să ne plimbăm.

În sfârşit, se întoarse. Ce viziune! O dorea din ochi ca unul care vede izvorul după ce tocmai a traversat un desert!

Totuşi, fără pic de gentileţe, el continuă:

— Ce zici? Nu zici nimic? Dar asta nu-ţi stă în obicei. Atunci, ce faci?

— Sunt de acord, dar eu am motive serioase când fac ceva. Tu te arunci cu capul înainte pentru orice capriciu, fără să gândeşti.

Candra coborî steagul. La ce bun, oare, să mai lupte? în orice caz, el avea ultimul cuvânt. Era imposibil să obţină victoria în faţa lui Joshua Lawrence. Imposibil!

El îşi mai turnă un pahar de whisky şi-i dădu şi ei unul. De ce bea atât? Cu siguranţă, nu-i stătea în obicei. De altfel, ea detesta băuturile tari, ceea ce o făcu să surâdă atunci când se văzu cu un nou pahar în mână.

Cerul se înseninase puţin şi, în lumina acestei după-amiezi târzii, părul Candrei căpăta reflexe albăstrii. Josh n-o scăpa din ochi. Cu mişcări lente, îi luă paharul din mână şi-l puse pe masă, împreună cu al lui. Se apropie de ea şi o strânse în braţe, îngropându-şi faţa în părul ei. Inimile lor băteau la unison, respiraţiile aveau acelaşi ritm şi corpurile lipite aveau o alură sculpturală. Pentru Candra, toată viaţa, toate îndoielile şi temerile nu mai reprezentau decât o amintire îndepărtată; singurul lucru real era această prezenţă, acest corp de lângă ea. Viaţa însemna acest parfum, această căldură, acest piept la care se putea cuibări.

— Candra! Candra! murmură el o melopee tandră, lăsându-şi degetele să alerge de-a lungul spatelui femeii, pe sânii şi coapsele ei, lipindu-se de ea. Buzele lui păreau că aprind un incendiu peste tot unde o atingeau: o îmbăta tot ce era el, tot ce făcea, şi chiar şi efluviile vagi de whisky nu făceau decât să-i sporească plăcerea.

Pentru prima dată, ea putea sonda profunzimea sentimentelor sale: va iubi până la sfârşitul zilelor acest corp, acest suflet, această inteligenţă, rapiditatea cu care-i

ghicea gândurile, felul în care-şi trecea mâna prin păr, atunci când era nemulţumit. Era fermecată până şi de ultimul amănunt din comportarea lui.

Candra redeschise ochii, se îndepărtă uşor, îl privi, îl mângâie pe obraz; barba, în creştere, îi gâdilă palma, dându-i fiori.

— Josh?… începu ea.

Un sărut în acelaşi timp tandru şi pasionat o împiedică să continue. Tot corpul îi fu străbătut de un fior, era uimită de cât de multă dragoste avea de oferit. Trebuia ca şi el s-o iubească. Trebuia neapărat.

— Priveşte, murmură ea, recăpătându-şi suflul, furtuna s-a potolit.

— Afară poate, dar aici abia începe!…

Mâna lui se aventură pe puloverul Candrei; cu sânii întăriţi de dorinţă, îi primi mângâierile cu un freamăt de voluptate.

— Cât de frumoasă eşti, iubita mea! Nici măcar un sfânt n-ar rezista!

Îi închise delicat pleoapele cu buzele, apoi, cu multă grijă, de parcă ar fi fost un bibelou preţios, o purtă, tremurândă, dar gata să cedeze, pe canapea. Pentru o clipă o devoră cu privirea, căutând să pătrundă în părţile cele mai intime ale sufletului ei, fiind, şi el, pradă unei dorinţe violente. Mai întâi, se întinse lângă ea, apoi deasupra ei, acoperindu-i faţa cu zeci de sărutări. Candra îl strânse în braţe, ca pentru a-l linişti, înainte de a-l înflăcăra din nou cu mângâierile ei tandre. Prinsă în propriul joc, era mistuită de un foc pe care numai Josh îl putea stinge. Se agita, gemea, îl strângea din ce în ce mai tare.

— Încet, iubito, încet, vom trăi o clipă minunată, murmură el.

Atunci când o dezbrăcă, cu o încetineală dureroasă, Candra simţi că nu mai poate. Dorinţa o consuma, o tortura.

Nemiloasă, infernală şi divină, dragostea ei o îngrozea.

Lăsă să-i scape un geamăt surd:

— Josh, te rog, fie-ţi milă, acum!

Într-un minut fu gol şi din nou lângă ea, peste ea. Cu multă delicateţe, de teamă să nu-i facă rău, o exploră şi posedă corpul care i se oferea în totalitate, care, după cum putea ghici, se oferea pentru întâia oară. Apoi, redescoperind gesturile dintotdeauna ale tuturor amanţilor, se lăsară împreună în voia vrăjilor voluptuoase ale dragostei.

Niciodată nu-şi închipuise Candra că putea fi atât de minunat; atunci când, ajungând pe culmile plăcerii, îşi strigă fericirea, Josh o însoţi cu un strigăt încă şi mai zguduitor.

Înlănţuiţi cu tandreţe, cu simţurile în sfârşit potolite, coborâră încet cu picioarele pe pământ. Fermecată de forţa emoţiilor pe care Josh le eliberase înăuntrul ei, încrezătoare şi îndrăgostită, Candra se abandonă în braţele lui. Continua s-o mângâie, însă de data aceasta calm, fără nerăbdarea şi febrilitatea de la început. Extaziată, îl contempla şi se pierdea în profunzimea ochilor lui de culoarea oceanului, incapabilă de a gândi sau de a spune ceva. În mai puţin de o oră, reuşise să-i schimbe cu totul cursul vieţii!

— De acum nu te mai poţi ascunde după pudoarea unei fetişcane, murmură el între două sărutări.

În privirea lor nu era doar o licărire amuzată, ci şi o urmă de suspiciune. Panica îi tăie respiraţia Candrei. Oare ce reprezenta pentru el? O iubea sau nu era decât o femeie printre multe altele?

— Oricum, n-ai crezut prea mult în pudoarea mea de fetişcană, după cum o numeşti. M-ai chemat, dar tot nu ştiu pentru ce. Ce sperai de la mine?

Josh se retrase imediat în defensivă.

— Crezi că am prevăzut tot? Crezi că sunt diavolul, sau

poate un vrăjitor? Totuşi, îţi jur că nu pot nici să provoc furtuni, nici să sparg cauciucuri!

— Da, dar mi-ai cerut să aduc eu însămi actul de vânzare. De ce?

Josh ezită.

— Eram curios să văd ce-ai devenit.

Încetă s-o mângâie. Inima Candrei îngheţă. Toată viaţa fusese respinsă. Mai întâi de tatăl ei, apoi de Alicia, şi acum de el! Nu mai putea rezista. De data asta era prea cumplit! Femeia căută un răspuns, dar soneria telefonului începu să sune. Fără a se ridica, Josh luă receptorul.

— Alo?

Oare visa ea, sau era cu adevărat nemulţumit?

Fără să înţeleagă discuţia, recunoscu o voce masculină. Josh răspundea monosilabic. Dintr-odată, se auzi vocea unei femei. Candra era sigură. I se puse un nod în gât.

— Bine, aşa să fie, spuse Josh, trecându-şi mâna prin păr.

Fără nicio îndoială, această conversaţie era personală.

El ar fi preferat să fie singur.

Candra se ridică, se îmbrăcă şi merse spre uşă; era cu mâna pe clanţă, atunci când auzi:

— Foarte bine, Joan. O să văd ce pot face, dar acum sunt un pic tulburat.

Candra ieşi în grabă, urcă scările din două salturi şi intră grăbită în cameră. Dorise atât de mult să se convingă că nimic nu avea să tulbure relaţia dintre ei. Şi totuşi. Se simţea întoarsă pe dos. Dar Josh? Oare şi el simţea la fel?

Îşi aminti că el se pretinsese un actor excelent. Oare se prefăcuse tot timpul? O iubea sau numai o dorise? îi voia oare prezenţa alături de el doar pentru a-i încălzi patul şi a-i dactilografia corespondenţa?

Din adâncurile fiinţei sale ar fi dorit să dea un răspuns negativ, dar cel mai elementar bun-simţ îi transforma toate speranţele în cenuşă.

Capitolul 7

Cuibărită pe canapea, fascinată de dansul neîncetat al flăcărilor şi de trosnetul lemnelor, Candra încerca, cu un pahar de grog în mână, să uite faptul că Josh era aşezat la mai puţin de un metru de ea.

Cu calmul său obişnuit, Pepe servise cina, apoi se retrăsese, după ce o ajutase pe Candra să facă ordine în bucătărie. Tânăra urcase să-l ducă pe Roddy la culcare şi, cum nu găsise o scuză plauzibilă pentru a rămâne în camera ei, coborâse în salon. După toate aparenţele, seara urma să fie tensionată. Zgomotul surd al pendulei din bibliotecă întrerupea ritmic tăcerea apăsătoare, subliniind încetineala cu care se scurgea timpul.

Într-o atmosferă atât de încordată, era sigur că unul dintre ei avea să izbucnească.

— Candra.

Ea tresări şi aproape scăpă paharul din mână; pentru o clipă, ridică privirea către el, apoi reveni la contemplarea focului din cămin.

— Această situaţie trebuie să înceteze, sper că-ţi dai seama de asta!

În vocea lui Josh vibra o emoţie a cărei cauză Candra refuza să şi-o explice.

— Ce vrei să spui?

Pentru a nu mai fi nevoită să rostească vreun cuvânt, luă o înghiţitură de grog.

— Această atracţie dintre noi. Nu mai putem nici măcar să stăm de vorbă. E anormal!

— Ţi-am tulburat viaţa, nu-i aşa? Ţi-am schimbat obiceiurile!

— Ba nu! Nu spune prostii. Mă înţelegi perfect!

— Dar. Ce aştepţi de la mine, Josh?

Emoţia o făcu confuză.

— Nu aştept nimic de la tine. Te doresc, asta-i tot!

Era al fel de calm ca şi când ar fi întrebat cât e ceasul. Candrei nu-i venea să creadă.

— Poftim?

— Ai auzit foarte bine. Te doresc. Mâine. În patul meu. Vreau să te seduc. Iarăşi.

— Trebuie să mă dezbrac repede? Sau poate încet, sau frenetic?

Înnebunită de furie, se abţinea să-i arunce băutura în ochi. Iar surâsul lui, cât de fermecător ar fi fost, nu ameliora cu nimic situaţia, ci dimpotrivă.

— Iată ce-mi place atât de mult la tine. Felul în care te aprinzi dintr-odată, fără niciun motiv. În spatele acestei măşti rezervate, de maniere elegante, se ascunde cea mai pasională femeie din lume! Trebuia să-mi închipui, adăugă el, după o scurtă ezitare.

Candra puse zgomotos paharul pe masă.

— Fără îndoială, crezi că mă flatezi? De fapt, nu greşeşti prea mult. Sunt orgolioasă, iar răspunsul meu este: nu!

Josh izbucni în râs, un râs nebun, care dură ceva timp; tânăra era indignată.

— Scuză-mă, spuse el când îşi recăpătă suflul. N-ar fi trebuit să râd.

— Chiar nu ştiu ce-am spus atât de amuzant.

— Ştiu, dar gândeşte-te puţin. De când ai intrat în această casă, de fiecare dată când ne-am văzut am simţit dorinţa de a ne arunca unul în braţele celuilalt. Ştii că e adevărat, chiar dacă nu vrei să recunoşti. N-am avut mare lucru de făcut: imediat ce te-am strâns la piept, erai gata să mi te oferi fără ca eu s-o cer.

Dintr-odată, ea îşi dădu seama că bărbatul se apropiase pe nesimţite. Îi mângâie obrazul, buzele. Privirea lui era plină de dorinţă, dar el se stăpânea mult mai bine decât ea.

— Acum vreau să vii la mine de una singură. Pentru că o

doreşti. Tu eşti cea care trebuie să hotărască. Vreau să ai la fel de multă nevoie de mine pe cât am eu de tine. Vreau să fii la fel de nerăbdătoare ca mine să descoperi ce te încântă cel mai mult.

Cuvintele, vocea lui, aveau în acelaşi timp efectul unui balsam şi al unui afrodiziac extraordinar.

— În dragoste trebuie să fie doi, Candra. Altfel nu mai înseamnă nimic. Vreau să ajungem la extaz împreună.

— Dar. De ce? murmură ea.

— Pentru că dragostea în sine nu e mare lucru. Decât dacă două fiinţe obţin aceeaşi plăcere, aceeaşi bucurie.

— Nu. Vreau să spun. De ce eu?

— Pentru că nu suntem uniţi doar prin trecutul nostru. Trebuie să trăim prezentul. Dar înainte de a merge mai departe, vreau ca tu, tu singură, să te hotărăşti să te angajezi pe această cale.

— Şi dacă vin la ţine de una singură, înseamnă că mă angajez?

— Pentru tine, da, spuse el, urmând delicat cu degetul vena gâtului ei, prin care sângele curgea din ce în ce mai repede. Nu cred că eşti dintre acelea care cedează fără motiv. Dacă faci pasul acesta, va fi un adevărat angajament.

— Dar de ce eu? repetă ea; nu am niciun fel de experienţă.

Cuvintele sale fură primite cu un râs vesel.

— Nu e greu de găsit o femeie cu experienţă! Dar eu te vreau pe tine.

Când el se apropie, ea nu schiţă niciun gest. Fascinată, ca o cobră vrăjită de îmblânzitorul de şerpi, nu reveni la viaţă decât în clipa când buzele lui Josh se lipiră de ale ei. Cu o mână o mângâia pe ceafă, cu cealaltă îi netezea părul ondulat. Cu cât o săruta şi o mângâia, ea se strângea şi mai aproape de el, gata să-i cedeze. Viziunile după-amiezii,

căldura gurii lui, asprimea bărbii lui de o zi o făceau să explodeze; din nou, toată pudoarea ei dispăruse: îi aparţinea trup şi suflet.

În ciuda dorinţei sale, Josh se smulse din îmbrăţişare şi se ridică, lăsând-o singură, descumpănită, pe canapea.

— Ţi-am spus, reluă el, lăsându-şi privirea să rătăcească pe buzele ei întredeschise. Vreau să vii tu la mine, ştiind exact ceea ce faci. Nu mai vreau să cedezi la mângâierile mele, doar tentaţiei simţurilor.

Răvăşită de atâtea senzaţii, Candra îl auzea cu greu. Dintr-odată, tonul lui distant o aduse cu picioarele pe pământ.

— La vârsta ta trebuie să fii responsabilă de faptele tale, aşa că tu trebuie să hotărăşti.

Cuvintele lui avură efectul unui dus rece.

— Răspunsul meu este nu, crede-mă.

— Vom vedea! spuse el, întinzându-i mâna pentru a o ajuta să se ridice. Dar, deocamdată, du-te la culcare... singură. Mâine dimineaţă vom pleca la Gold Beach pe la ora zece. Vreau răspunsul tău abia mâine seară, oricare ar fi el.

Candra nu-şi amintea cum urcase în cameră, totuşi stătea în faţa ferestrei sale, cu lacrimile curgând pe obraji, la fel de tremurătoare şi nesigură ca umbrele palide pe care luna le proiecta în grădina înzăpezită.

***

Când a doua zi părăsiră Dreamer’s Cove la ora zece fix, Candra îşi schimbase deja hotărârea de o sută de ori; soluţia cea mai înţeleaptă era, fără îndoială, să nu aibă cu Josh decât relaţii strict profesionale, şi să-l părăsească înainte de a deveni nefericită.

Mulţumită la gândul că a luat o hotărâre atât de înţeleaptă, se instală în maşină cu inima uşoară; Josh era la volan, Roddy în spate. Băiatul se trezise cu nasul înfundat dar, încântat de ideea plimbării, nu avea de gând să se

plângă.

Drumul era curăţat, soarele se iţea dintre nori, iar zăpada se topea văzând cu ochii.

— E ultima zăpadă din iarna aceasta. Să vină primăvara! exclamă Josh cu un surâs fermecător.

După toate aparenţele, avea să se comporte toată ziua ca un seducător, fie şi numai pentru a-i smulge Candrei răspunsul dorit.

Dar ea era hotărâtă să reziste cu tărie. Toată viaţa întâlnise capcane şi suportase dureroasele lovituri ale sorţii. De data aceasta nu mai voia să sufere.

— De ce eşti atât de serioasă, Candra?

În mod clar, nimic nu-i scăpa! Cum nu voia să-l lase să ghicească mai mult, se lăsă absorbită de contemplarea peisajului.

— Mă gândeam la regiunea aceasta; a rămas încă incredibil de sălbatică, minţi ea.

— E adevărat, mai sunt chiar şi câteva pume în pădure. Vânătoarea e interzisă, dar li se reperează urmele din când în când.

— Daaa? strigă Roddy, în acelaşi timp entuziasmat şi neliniştit.

— Da! Am văzut şi eu una o dată, când eram în vizită la nişte prieteni, destul de aproape de casă. A intrat în grădină, s-a aşezat şi a început să se lingă în linişte. Din bot îi ieşeau nişte pene de găină asemenea unor mustăţi imense.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Prietenul meu şi-a luat puşca şi a tras în aer pentru a speria animalul care, însă, fără teamă, s-a ridicat încet şi a plecat înspre pădure, legănându-şi coada.

Auzind povestea, Roddy râse din toată inima, la fel şi sora lui. Pe nesimţite, Josh îi topea scutul.

Gold Beach era un sătuc de pe ţărmul Pacificului, situat la

gura de vărsare a râului Rogue.

Când era mică, tatăl ei o dusese o dată acolo. Nu-i putuse acorda mult timp, dar merseseră totuşi la Agate Beach, plajă care-şi datorează numele pietrelor semipreţioase care se găsesc acolo. Petrecuseră o zi minunată. Chiar înaintea morţii lui, Candra îi revăzuse în ochi aceeaşi lucire de tandreţe ca şi în acea zi binecuvântată. Poate că, în sfârşit, tatăl ei regreta că nu se putuse ocupa de ea în toţi aceşti ani.

— Candra? o chemă Josh cu delicateţe. La ce te gândeşti?

Ea surâse trist.

— La o zi de vacanţă pe care am petrecut-o aici împreună cu tatăl meu.

— Doar o zi?

— Venise ca să lucreze. De fapt, am rămas aici aproape o săptămână.

Îi aruncă o privire fratelui ei. Cu nasul lipit de geam, probabil pândea o pumă.

Plecaseră de numai o jumătate de oră când s-au oprit în faţa unui service auto. Josh coborî din maşină şi se duse să discute cu un mecanic. Candra îl urmări cu privirea, apoi se uită în jur.

Şoseaua era paralelă cu oceanul care putea fi observat departe, printre case şi magazine. De cealaltă parte, în spatele clădirilor, se înălţau munţii împăduriţi.

Vocea lui Josh o făcu să tresară.

— Reparaţia va dura câtva timp. Ce-ai zice de o plimbare cu vaporul? Sam, cumnatul mecanicului, trebuie să ducă nişte marfă mai sus, pe râu. Mergem?

Cum ar fi putut refuza? Roddy aplauda deja această idee minunată. Josh scoase din portbagaj cauciucul spart, reluă volanul şi, după câteva minute, ajunseră la un debarcader părăginit.

Neliniştită, Candra se uită întrebător la Josh.

— Nu intra în panică. Vaporul va pluti, chiar dacă debarcaderul e pe cale să se prăbuşească. N-ai niciun motiv de teamă, ţi-o jur!

Deşi Candra se liniştise în privinţa viitorului imediat, nu se putea spune acelaşi lucru despre sentimentele sale: surâsul lui Josh ar fi topit chiar şi sufletul cel mai dur din lume!

De fapt, ambarcaţiunea cu motor, vopsită în roşu, în care s-au urcat, era nou-nouţă, iar tânărul în blugi şi haină impermeabilă care o pornise părea să ştie ce face.

Vântul începu să le biciuiască feţele atunci când ajunseră pe mijlocul râului. Candra încheie gluga şi haina lui Roddy, care nici măcar nu observă că se ocupa cumva de el: tocmai văzuse o căprioară care, de pe un promontoriu, îl privea cu ochi mari şi blânzi. Aproape toată zăpada se topise, dar mai rămâneau câteva petice care, din loc în loc, decorau peisajul.

Trecură pe lângă o poiană în care păştea o turmă de oi, apoi pe lângă 2-3 kilometri de pădure. Josh le arătă un fel de căpăţână de zahăr enormă, acoperită de câţiva arbori.

— Elephant Rock, spuse el. Acum vreo sută de ani, acolo s-a oprit o goeletă şi pasagerii care au coborât au gravat data pe o stâncă.

Roddy, cu ochii larg deschişi, căuta să vadă elefantul.

Ceva mai încolo, Sam cârmi spre malul drept, se apropie de un fel de debarcader şi opri motorul înainte de a acosta. Aruncă peste bord pachetul greu care zăcea în fundul ambarcaţiunii şi sări pe mal.

— Nu stau mult! strigă el, ridicându-şi povara şi urcând pe o cărare care dispărea în pădure.

Dintr-odată, liniştea devenise impresionantă. Nu se mai auzea decât clipocitul apei care se lovea de barcă şi ţipetele câtorva pescăruşi rătăciţi în vale.

— Când trăieşti la oraş uiţi că mai există asemenea

locuri, murmură Candra.

— Nimic nu s-a schimbat de sute de ani, probabil. Întotdeauna uit cât poate fi de frumos, trebuie să mi-o amintească un străin.

Un străin! Adică ea sau oricare altul, era totuna!

— Dar văzut prin ochii tăi, peisajul este încă şi mai fantastic. Călătoria este de două ori mai plăcută, adăugă el, punându-i mâna pe genunchi.

Candra îşi regăsi surâsul. Şi ea era încântată de excursie.

Aşa cum promisese, Sam nu întârzie mult; împinşi de curent, avură nevoie de un timp mult mai scurt la întoarcere. Imediat ce debarcară, merseră să ia cauciucul reparat.

De acum, Candra nu mai avea nicio scuză valabilă pentru a rămâne la Josh. Inima i se strânse.

Mâncară într-un bistro, se plimbară pe plajă şi, cum nu mai aveau altceva de făcut, porniră spre casă. Josh conducea tăcut, preocupat, după toate aparenţele, de altceva decât de pasagerii săi. Roddy continua să caute o pumă, iar Candra putea contempla în voie profilul statuar, impasibil, al vecinului din maşină.

***

Când ajunseră la Dream’s Cove, Pepe pregătea deja cina. Cum nu avea ce să facă la bucătărie, Candra acceptă să joace o partidă de table, jocul preferat al lui Roddy.

Aşezaţi pe covor, în faţa căminului, aruncară zarurile. Roddy trebuia să înceapă. Deşi începuse cu seriozitate, jocul se transformă în hohote de râs şi glume: Candra juca prost, gresea, nu calcula bine mutările, aşa că victoria lui Roddy a fost normală. Triumfă fără vreo urmă de modestie şi Candra îi acceptă cu drag glumele şi înţepăturile. Clipa de destindere apăruse la momentul oportun, împiedicând-o, astfel, să se mai gândească la decizia pe care o luase.

În ciuda distracţiilor minunate din timpul zilei, ea nu

încetă să se lupte cu sine: raţiunea îi spunea să nu cedeze, dar simţurile o îndemnau dimpotrivă. Avea atâta nevoie de a fi în braţele lui Josh, de a-i simţi mângâierile şi sărutările.

Uşa se deschise şi Josh apăru în prag.

— La fel de slabă la jocuri, din câte văd, glumi el.

— Spuneai că nu mă gândeam, că nu vedeam mai departe de vârful nasului, şi încep să cred că aveai dreptate.

Se ridică. În picioare se simţea mai puţin în inferioritate; putea să-l privească în faţă şi să observe mesajele ce i le adresa.

— Gata, Roddy, strânge jocul şi du-te să faci baie!

Dacă se prefăcea că-l ignoră, poate că Josh n-ar fi privit-o cu atâta intensitate. Din păcate, diversiunea nu avusese efect.

— Ceva nu merge? întrebă ea.

Un zâmbet batjocoritor, pe care i-l cunoştea deja prea bine, apăru pe faţa lui.

— Nu. Îmi supraveghez noua angajată, asta-i tot!

Traversă liniştit salonul şi-şi puse de băut.

— Gol! exclamă el dezamăgit, ridicând capacul vasului pentru gheaţă.

Ea se repezi în bucătărie pentru a aduce gheaţă. Când încercă să revină în salon, Josh era în spatele ei, împiedicând-o. Timpul parcă încetă să mai curgă. Nimic nu mai exista, decât ochii lui de smarald care o hipnotizau.

Ea rupse vraja.

— Nu ştiam că o să bei aşa de dimineaţă.

Era stupid! Dar altceva nu putuse găsi.

— Beau atunci când am chef, spuse el, încercând să impună tăcerea. Candra, vreau să te decizi azi. Vei veni? Chiar vrei asta?

O strângea de încheietură şi o durea. Niciodată nu-l văzuse aşa.

— Ştiu că nu trebuie să insist. Dar vreau să ştiu. Doreşti să afli ce am să-ţi ofer în afară de propria mea persoană?

— De ce? întrebă ea, gâfâind tot mai tare.

Amintirea zilei precedente îi tulbura judecata. Unde, oare, erau calmul şi feminitatea de dimineaţă?

— Pentru că-ţi trebuie o mărturie că aşa voi face. Nu contează dacă vei profita sau nu de mine.

El trase aer în piept şi o lipi de trupul lui. Ea aştepta, fremătând.

— N-am încetat să mă gândesc la tine. Mi-am schimbat viaţa, dar fără să te uit. Eram la curent cu tot ce ţi s-a întâmplat. Părăsisem o adolescentă plină de promisiuni. Acestea trebuiau să devină realitate. Iar acum descopăr că nu m-ai uitat. Poate putem încerca, nu?

Cu ochii adânciţi în ai ei, îi mângâia delicat obrazul.

— O primă etapă a fost depăşită, dar eu am condus jocul. Acum vreau să iei tu iniţiativa.

— Şi dacă nu o voi face?

— În orice caz, as şti cum stau. Un accident şi nimic mai mult.

Regretând parcă, el se îndepărtă, părăsind în linişte camera. Ea rămăsese ţintuită acolo, cu vasul de gheaţă în mână. Şi ea era îngheţată. Cum putea să facă ce dorea el, fără să ştie ce-i rezerva viitorul? Nu avea decât o singură certitudine: dragostea pentru el. O dragoste devastatoare, care o împinsese să fie crudă cu el. O dragoste care nu se va stinge niciodată. Era un motiv suficient pentru a i se oferi şi a accepta să sufere dincolo de suportabil? Toată viaţa alergase după un pic de tandreţe, un pic de dragoste. O singură fiinţă îi fusese dată: Josh. Acum ea trebuia să se ofere. Dar putea?

Dintr-odată, îşi dădu seama că avea încă gheaţa în mână. O duse în salon, gândind că mai avea doar câteva ore la dispoziţie. De ce ezita atât? Să intre în camera lui Josh, să-l

ia în braţe, să facă dragoste cu el, nu era paradisul?

Dar principiile ei? Fusese martorul atâtor aventuri efemere! Mama sa vitregă nu se abţinuse, nici prietenii ei. Ce însemna, oare, oferirea de sine dacă se dădea primului venit? Niciodată nu cedase uşor, chiar dacă prietenii ei râdeau de ea tocmai din această cauză.

În momentul când se îndreptă spre masă îşi găsi un pic sângele rece, cel puţin în aparenţă. În timpul mesei evită privirea lui Josh. La început, el încercă să converseze, dar o lăsă repede baltă, văzând că ea devenea tot mai palidă. Nu mai spuse nimic, nici măcar lui Roddy.

După ce termină de mâncat, Candra se duse să-şi culce fratele. Îl mângâie îndelung şi-i citi trei povesti, una mai insipidă decât alta, după părerea ei. Dar dorea să câştige timp cu orice preţ, să nu coboare prea curând la Josh. El nu va adăuga nimic şi s-ar mulţumi să aştepte. Avea, totuşi, câteva întrebări: de unde această schimbare de atitudine?

De ce atâta grabă? Ce ştiau unul despre altul după atâta timp? De ce? De ce? De ce? Numai Josh îi putea răspunde, dar ea nu avea suficient curaj. Nu încă.

Nu folosea la nimic să tot amâne inevitabilul. Cu foarte mult calm părăsi camera lui Roddy, coborî câteva trepte şi se opri. De jos, Josh o privea. O asemenea căldură, o asemenea flacără, nu era dragostea? Cu sufletul plin de bucurie, cu un surâs pe buze, îşi continuă drumul. Da, acum ştia ce are de făcut!

El îi ieşi în faţă.

— Te-ai decis, spuse el.

Candra se întoarse, iar el o lăsă să se ducă şi încet, încet, ea urcă. Făcu o scurtă pauză pentru a-i arunca o ocheadă provocatoare; el schiţă un gest de a se arunca asupra ei, dar se opri şi făcu stânga-mprejur.

La ea, Candra îşi deschise sifoneirul şi începu să caute o cămaşă de noapte. Nimic nu i se părea destul de frumos.

Până la urmă alese una de mătase cu bretele fine, cu un sutien-corset strâns la piept şi o fustă care cădea uşor falduri până la picioare.

Făcu un dus, se parfumă delicat şi se îmbrăcă. După câteva perii date prin părul lung şi mătăsos, îşi lăsă pletele să-i cadă liber pe umeri. Se mai uită încă o dată în oglindă. Satisfăcută, ieşi.

Zarurile erau aruncate! Avea să pornească la cucerirea bărbatului pe care-l iubea. Ideea era excitantă, ceea ce făcu sângele să-i circule mai repede. Dar va şti să facă pe seducătoarea? Expresia o făcu să râdă.

Merse cu paşi fermi până la uşa lui Josh. Acolo, vocea raţiunii o făcu să se oprească pentru o clipă. Ce făcea, Doamne? Pasiunea şi dorinţa au fost, însă, mai puternice. Intră.

Josh era întins pe pat, îmbrăcat numai cu un pantalon negru de mătase. Fără a i se clinti măcar un singur muşchi, o urmărea atent, fără să facă un gest. Ea simţi că i se topeşte tot curajul.

— Nu-i uşor, nu?

— Cum ştiu dacă nu-mi râzi în nas, respingându-mi avansurile?

— Imposibil de ştiut!

— Atunci de ce toate acestea, ca să mă respingi?

— Bărbaţii nu ştiu nici ei, Candra. Ei riscă întotdeauna un refuz. Nu-i uşor să faci primul pas, chiar deloc. Nu-i aşa?

Ezită o secundă, apoi se aşeză curajoasă pe marginea patului şi-şi lăsă degetele să mângâie torsul lui musculos, jucându-se cu părul de pe pieptul lui. Respiraţia lui se acceleră, dar tot nu se mişcă.

— Cât de frumos eşti!

Se apropie şi, încă timidă, îi sărută braţul, mâna, un umăr, apoi celălalt şi începu să coboare, până ajunse la pantaloni. Ridică puţin capul şi, privindu-l aşteptă un semn.

Care nu veni. Îi descheie nasturii şi-i trase pantalonii.

Nu-i era oare milă de ea? Nu simţea că rezista din răsputeri pasiunii, simţurilor, dar că nu dorea să cedeze decât dacă el i-o cerea şi o dorea? Nu o iubea destul, nu avea destulă încredere în ea?

— Continuă, Candra. E mai bine, mult mai bine, murmură el, ca un ecou al gândurilor ei.

Şi dintr-odată îndrăzni, îl îmbrăţişă lung şi voluptuos, cu furie, îndrăznind chiar să-i muste buzele, să-l mângâie peste tot.

În sfârşit, el nu se mai putu stăpâni şi o trase spre sine. Mâinile lui o mângâiau pe spate, pe sâni, şi ea gemea de plăcere. Îmbătată de puterea pe care o exercita asupra lui, se hotărî să meargă mai departe. În fiecare moment inventa gesturi, mângâieri care o făceau să freamăte de delicii necunoscute simţurilor sale. Apoi, dintr-odată se ridică. În picioare, aproape de el, se mira de ochii lui plini de dorinţă, care nu pierdeau nicio mişcare a ei. Încet, desfăcu o bretea, apoi pe cealaltă, dezvăluindu-şi sânii rotunzi. Un moment îl privi şi, lăsându-şi cămaşa de noapte să-i cadă la picioare, îl întrebă:

— Îţi plac?

— Demon! Ar fi trebuit să bănuiesc.

— Ce anume?

— Că eşti un miracol de senzualitate! Că nu ai deloc ruşine şi că-ţi vei lua toate măsurile, chiar de ai fi fost respinsă.

Ultimele cuvinte se stinseră, acoperite de dulceaţa unui neaşteptat sărut. Avea ceea ce dorea şi nu mai era nerăbdător.

— Încet, inimioara mea. Aşteaptă, va fi mai bine apoi.

Ea încercă, dar dusă pe culmi, gata să explodeze, nu mai putu să dea înapoi. Se agăţă de gâtul lui şi, în clipa extazului, îi strigă numele.

Cu o mână tremurătoare, cu multă tandreţe, el îi ridică o şuviţă lipită de frunte. Asta era dragostea? Ar fi dorit să ştie ce însemna pentru Josh, dar el îi închise gura cu un alt sărut.

— Mai târziu, acum vreau să dorm cu tine şi să fiu sigur că nu mai fugi nicăieri.

— Unde să mă duc?

— Nu ştiu, răspunse el cu o voce slabă.

Înlănţuiţi duios, adormiră.

Când Candra deschise ochii, Josh era pe marginea patului, cu o ceaşcă de cafea în mână.

— Sus, Frumoasă Adormită. Vei rata splendidul spectacol de afară?

Pentru o secundă, avu impresia că el îi ascunde ceva. Dar el o aştepta numai să bea cafeaua. Luă apoi ceaşca şi glumi din nou:

— Îţi dau cincisprezece minute, dacă nu eşti gata mă supăr.

— Pentru a mă ajuta, nu? râse ea.

De ce nu-i spunea că o iubeşte?

— Mai degrabă ca să-ţi dau o bătaie!

Ea făcu un dus rapid, se pieptănă şi se duse în camera lui. Se grăbea să-l revadă, să-i pună întrebări. Orice răspuns era mai bun decât tăcerea.

Dimineaţa era splendidă. De mână, se plimbară pe malul râului Rogue, vorbind de diverse lucruri. Erau atâtea pe care nu le ştiau unul despre celălalt.

Candra nu reusea să-l întrebe direct. Aflase deja multe şi-i era teamă să nu fie respinsă. Trebuia să aştepte, să aleagă momentul. În curând el o va asigura că pot trăi amândoi fericiţi pentru totdeauna.

Capitolul 8

Toată ziua, Candra fu liniştită şi uită toate întrebările rămase fără răspuns. Dar când îl culcă pe Roddy, nelinişte a o copleşi din nou. Încercă să nu-i dea atenţie şi coborî.

Josh aştepta în salon. Surâsul lui n-o putea înşela. Numai un îndrăgostit avea o asemenea privire.

Brusc, cineva bătu la uşă şi deschise. Intrară două persoane, dintre care una era o blondă incendiară, într-o haină de blană.

— Josh, dragule! strigă femeia când apăru el.

Candra urcă înapoi scările şi se retrase în umbră. Înţelegea cine era blonda. Într-un gest teatral, femeia întinse braţele, arătându-şi eleganta rochie de mătase purpurie.

Joan Macy! Femeia de la telefon, cântăreaţa, amanta lui Josh!

Pălind, Candra îl văzu pe Josh privind-o călduros. Joan îl sărută pe buze.

Dintr-odată, celălalt vizitator, un bărbat îmbrăcat într-o haină din păr de cămilă, înaintă în salon.

— Nu poţi să ştii cum se schimbă vremea, spuse el, dându-i haina lui Pepe care aştepta lângă uşă. Nu înţeleg de ce, atunci când trebuia să vii la Los Angeles acum trei zile, Joan n-a mai suportat şi a venit imediat. Ce femeie voluntară şi capricioasă ai, dragul meu!

Râsul lui Josh umplu camera. Un râs puţin forţat, poate? se întrebă Candra.

— O cunoşti mai bine ca mine, Bob, tu eşti tot timpul cu ea, nu eu. Dar ce cauţi aici? o întrebă pe Joan care-l apucase de braţ. La telefon erai în plină înregistrare, nu?

Candra nu mai suporta, îi ceda inima!

— Se pare că nu doreai să mă vezi. Un motiv bun ca să alerg. Nu eşti supărat, nu-i aşa, dragule? Luna trecută n-am

putut să te însoţesc. Şi acum... sunt a ta. Nu te bucuri să mă vezi?

Candra fugi în camera ei.

Ce proastă! Un râs isteric o îneca. O lăsau picioarele. Cum putuse să creadă o secundă, că el va iubi pe cineva atât de naiv şi fără experienţă, atunci când Joan Macy îl aştepta în culise! Un suspin o sufocă. Se duse la fereastră. Sub lună, grădina era feerică, dar ea nu observă. O singură imagine o obseda: irezistibila Joan sărutându-l cu artă pe Josh!

Nu auzi uşa, dar simţi o prezenţă. Se întoarse. Josh era acolo. Era atât de frumos, de viril! Exact ce trebuia pentru a pune în valoare delicateţea lui Joan. Avea totul ca să-i placă, atunci ce căuta aici?

Hotărâtă să nu arate ce simte, se sili să-i surâdă, ca să plece repede. Nu putea să reziste prea mult.

— De ce ai plecat aşa?

Vorbea încet; oare se temea să nu fie auzit?

— Eraţi atât de ocupaţi! Nu doream să vă deranjez.

— Nu spune prostii.

Îşi trecu mâna prin păr. O rugă să-l înţeleagă. Dar ea era prea nefericită pentru a reuşi.

— Eu ce sunt, o amantă în plus? O „bună prietenă”?

Josh făcu un pas. Ea îl opri cu un gest.

— Speram să am timp să... nu e ce crezi tu, Candra...

— Imposibil.

— O să-ţi explic, dar trebuie să ai încredere în mine.

Păru să înţeleagă. De fapt, nu înţelegea nimic. Era prea tulburată.

— Veneai la mine adineauri? întrebă el dulce, mângâind-o pe obraz.

Nu-şi credea urechilor.

— Mă mai vrei? Dar acolo e amanta ta, nu mai ai nevoie de mine.

Va nega el, va încerca să explice natura relaţiilor lui cu Joan?

Nu. El roşi uşor. Ultimele îndoieli ale Candrei se risipiră.

— Relaţiile noastre nu o privesc. Nu are legătură cu noi, mormăi el înainte de a o strânge cu putere la piept.

Nimic nu mai conta. Ba da, esenţialul. Să fie a lui pentru totdeauna.

O voce se auzi de pe culoar.

— Dragule, unde eşti? Aşa se tratează oaspeţii?

— Dacă aş fi în locul tău, Joan, m-aş răzbuna, spuse cel pe care Josh îl numise Bob.

Când uşa se deschise, se lăsă o tăcere jenantă. Dintr-odată, Joan înţelese ce se petrecea.

— E noua ta secretară? întrebă ea pe un ton mieros. De ce nu mi-o prezinţi?

Josh o privea pe Candra ca şi cum n-ar fi auzit întrebarea.

— Ce educaţie! Nu contează. Voi face chiar eu prezentările. Sunt Joan Macy, logodnica lui Josh.

Candra se albi şi simţi că leşină. Disperată, îl fixă pe Josh. Aşadar era adevărat!

— Întoarceţi-vă în salon, Joan, o să vin şi eu!

Vorbise calm, dar pe un ton care nu admitea replică.

Joan se execută, luându-l şi pe Bob, uluit.

Josh o prinse la timp pe Candra, care era gata să cadă. Candra începu să-l lovească cu pumnii. El nu se apăra. Era disperat. Asta nu rezolva nimic. Epuizată, abandonă lupta. El o luă în braţe, liniştind-o ca pe un copil. Ea se lăsă pentru moment, dar îşi reveni repede.

— Viaţa e plină de surprize. Cea mai neaşteptată e cea a logodnei tale, spuse ea, adunând mândria ce-i mai rămăsese. Ai fi putut să mă previi, ţi-aş fi adus un cadou. Un vaporaş, cu care să te plimbi pe Rogue River!!

— Candra.

— Te rog, îl întrerupse ea izbucnind în râs, ai acţionat

conştient. Eşti genial dacă m-ai atras aici ca să profiţi de mine. Dar acum s-a terminat cu gluma. Am suportat destul. Cu toate acestea, am învăţat ceva şi-ţi mulţumesc: aveam dreptate să mă îndoiesc de cinstea ta!

— Nu înţelegi şi nici nu asculţi, cât despre cinstea mea vom vorbi mâine, după ce vom fi petrecut noaptea împreună, adăugă el, îndulcindu-şi glasul. Atunci când vei fi epuizată în braţele mele, vei fi obligată să mă asculţi şi să asculţi şi vocea raţiunii.

— Care raţiune? A ta sau a mea?

Cu ochii în lacrimi, Candra se apropie de fereastră.

— Nu vreau să te mai văd. Pleacă, hai, du-te!

Uşa se închise încet şi tânăra se prăbuşi pe podea, ca o floare în mijlocul furtunii.

În cinci minute va coborî, iar Josh îi va spune râzând că totul era doar o glumă, că nu se întâmplase nimic. Din păcate, ceea ce văzuse nu-i lăsa nicio îndoială.

Încă din prima seară, ea simţise că Josh voia revanşa, şi reuşise pe deplin: o sedusese, făcând-o să-şi uite principiile, pentru a-i da lovitura de graţie. O adevărată capodoperă în arta seducţiei!

Mai lăsă să-i scape un hohot de plâns, dar îşi dădu seama că trecuse vremea plânsului. Nu avea să se prăbuşească. Mulţumită de această hotărâre, se ridică şi cum nu-i venea somnul, se duse lângă fereastră, lăsându-se furată de priveliştea grădinii. Din când în când, se auzeau râsete, apoi totul devenea liniştit. Puţin mai târziu auzi paşi pe culoar. Oaspeţii mergeau la culcare. Oare Josh o sărutase pe Joan la despărţire, o luase în braţe? Pentru a scăpa de aceste gânduri Candra se dezbrăcă şi-şi puse o cămaşă de noapte şi un capot albastru, care-i accentua culoarea ochilor. Nu-l va căuta pe Josh. Ştia deja lucrul acesta şi avea să-şi menţină decizia, chiar dacă dorea să se cuibărească la pieptul lui. Făcuse destule nebunii. Din fericire, descoperise

la timp că dorinţa şi dragostea nu sunt acelaşi lucru.

Se întoarse la fereastră. Două lumini se evidenţiau în peisajul nocturn: cele două camere ale vecinilor săi. S-a stins o lumină, apoi şi cealaltă. În acel moment, realiză că la Josh e încă lumină. Putea distinge silueta lui. Dar înseamnă că şi el îi remarcase prezenţa. Se îndreptă chiar când Josh îi făcea semn. Traversă camera şi se opri cu pumnii strânşi. Nu, nu se va duce!

Dintr-odată, auzi un geamăt surd din camera lui Roddy. Neliniştită, alergă la el. Copilul era fierbinte. Luă din geantă o aspirină. Îl trezi. Încetişor, îi dădu pastila şi copilul adormi la loc. Din păcate, era ultima pastilă. Îşi aminti că mai văzuse în bucătărie.

Pe tăcute, coborî în întuneric. O lampă chioară lumină drumul. Deschise câteva dulapuri şi găsi ce căuta. Când vru să se întoarcă, auzi un zgomot. Irezistibila Joan, într-un halat vaporos, se îndrepta spre camera lui Josh.

Fără a se gândi, Candra o urmă pe nesimţite. Joan bătu uşor în uşă, iar Josh îi deschise imediat; purta numai pantalonii de la pijama.

— Surprins, dragule? întrebă ea cu o voce dulce care-i rupse inima Candrei. Ştiu, voiai să-mi vorbeşti mâine, dar nu am mai avut răbdare.

Femeia îşi încolăci braţele de gâtul lui şi-l trase spre a l săruta, înainte de a-i mângâia pieptul cu buzele.

Candra nu făcu niciun gest până ce nu-l văzu pe Josh strângându-şi tare în braţe vizitatoarea. Atunci se trădă Josh ridică ochi şi-i văzu chipul tulburat exact în momentul în care ea fugea spre camera ei.

Se întoarse la ea şi încuie uşa, stinse lumina şi, gâfâind, se lipi de uşă. Nimic, niciodată, nu o rănise atât de tare. Nici chiar când o surprinsese pe Bettina cu Josh. Suferea de o mie de ori mai mult. Abia respira. Nimic nu putea stinge focul ce o devora.

O lovitură în uşă o făcu să tresară.

— Candra! Deschide!

— Du-te! Lasă-mă! murmură ea.

— Vreau să-ţi vorbesc, acum!

— Nu.

— Totuşi, Josh, nu e sfârşitul lumii! interveni Joan. Nu văd de ce te porţi aşa. Nu e decât o secretară, nu e viitoarea ta soacră. N-are decât să rămână în camera ei; când eşti de modă veche, nu te plimbi noaptea.

— Du-te la culcare, Joan, o să vedem mâine ce facem.

Candra o auzi pe Joan care cobora bombănind:

— Nu înţeleg nimic.

Ore în şir, ca un leu în cuşcă, Candra se învârti prin cameră. Din când în când se apropie de fereastră şi constata că mai e lumină jos. Dar insomniile lui Josh nu o consolau deloc.

Epuizată, căzu în pat abia la orele patru. Primele licăriri ale zorilor o treziră. Ciudat de calmă, îşi făcu valizele. S-ar fi spus că durerea o anesteziase sau fiinţa ei se dedublase: o Candra îngrozită urmărea o Candra rece ca marmura.

Se duse la fratele ei. Mai avea un pic de febră, dar respira normal. Uşurată, coborî în bucătărie. Acolo, ar fi putut să-i dea repede ceva de mâncare lui Roddy şi să fugă înainte să se trezească cineva.

Privi în jur. Cât de bine se simţise în casa asta! Dar nu mai credea în Moş Crăciun! Fericirea nu pică din cer. Nu pentru ea, în orice caz.

— Nici tu n-ai dormit.

Candra tresări. Nu-l auzise venind. Nu-l putea privi pe Josh, efectiv nu putea.

— Destul pentru a mă trezi devreme, replică ea, făcându-şi de lucru în frigider.

— Mincinoaso! Te-am auzit mergând prin cameră toată noaptea. Şi eu am făcut la fel.

— Ia te uită! Poate ai remuşcări!

Tremurând ca o frunză, îşi văzu de treabă, sperând că el n-o să observe.

— Mă asculţi sau preferi să faci pe ocupata? întrebă Josh.

— Cred că nu mai trebuie spus nimic în plus. Ai condus perfect înscenarea. Ai dorit să te distrezi! Ce răzbunare delicioasă! Situaţia aceasta nu-ţi aminteşte de nimic? Ce vrei să fac, să mă duc să mă plâng lui Pepe? Nu mai am treisprezece ani. Viaţa ta particulară nu mă priveşte. Nu ştiu ce înseamnă „lucrări practice”, dar cred că voi întrerupe cursurile cu tine. Te rog să-mi dai cheile de la maşină, voi pleca imediat după micul dejun.

— Unde vrei să te duci?

— La unchiul. Aminteşte-ţi că venisem aici pentru o probă. Aceasta s-a terminat. Plec. Nu vreau să mă amestec în viaţa ta. Nu merită efortul.

— Tot aceeaşi ai rămas, acelaşi copil răsfăţat! Îţi iei păpuşile şi pleci. Nu ştii să pierzi.

— Pentru tine nu era decât un joc, nu? Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Cearta lor îi împiedică s-o audă pe Joan, care se apropiase.

— Josh, dragule, ce i-ai făcut secretarei tale de e aşa de supărată? Ar trebui să fii mai înţelegător cu personalul. Săraca fată, e terorizată.

Josh continua s-o fixeze pe Candra. Această tăcere devenea insuportabilă. Până la urmă, Joan atinse braţul lui Josh spre a-i atrage atenţia.

— Dragule, tot nu mă prezinţi?

— Joan, Candra Bishop, Candra. Logodnica mea, Joan Macy, spuse el, cu o voce inflexibilă.

— Candra, vedeţi? Câtă familiaritate!

Joan avansă spre Candra. Avea acelaşi halat vaporos, dar machiajul îi era perfect şi părul proaspăt pieptănat.

— Ce făceaţi aici noaptea, Candra?

— Căutam o aspirină pentru fratele meu, răspunse ea, arătând spre cutie. Şi dumneavoastră? Prea evident pentru a insista, adăugă ea dispreţuitoare.

În ciuda dispreţului, Candra simţea că se enervează.

— Este iarăşi evident că asta nu vă priveşte.

— Aşa este. Nu mă priveşte. Acum, vă rog, scuzaţi-mă! Mă duc să-mi fac bagajele.

— Bagaje? Aşadar, plecaţi, cumva?

Joan părea amuzată de această ştire.

— Nici nu se pune problema! interveni Josh furios şi, pentru prima dată, o privi pe Joan.

Candra împinse tava cu micul dejun pentru Roddy.

— Vă jur că voi pleca.

— Vom vedea! urlă el ca scos din minţi, uitând complet de Joan.

— Nu mă mai joc, Josh! Vezi-ţi de treburile tale şi lasă-mă în pace.

Era atât de furios încât Candra se dădu un pas înapoi, speriată.

— Candi!

Era un strigăt de ajutor. Agăţat de balustrada scării, roşu din cauza febrei, Roddy îşi chema sora.

Imediat ea îl luă în braţe. Înainte de a urca spre cameră, îl văzu pe Josh împingând-o pe Joan pe culoar. O ducea la el, fără îndoială.

Roddy era bolnav. Răceala revenise cu putere. Candra îl aşeză în pat, îi schimbă pijamaua şi-i promise că va reveni.

Un singur lucru dorea, să mai găsească o aspirină şi să-i spele pijamaua lui Roddy, apoi vor pleca.

Ca o somnambulă, coborî scările. Puse pijamaua în apă, când auzi nişte urlete sinistre. Veneau din bibliotecă.

— Mi-ai spus că ai o secretară şi un copil, urla Joan. Eu nu te-am trişat niciodată, Josh! Ai fi putut să mă previi. Dacă

doreai să terminăm, trebuia să-mi spui.

— Ajunge!

— Ba nu, nu ajunge deloc. Vreau să ştiu ce se petrece şi de ce. Cer un răspuns. Îmi aparţii, din câte ştiu.

— Nu aparţin nimănui!

— Trebuia să ne căsătorim într-o lună! Ar fi momentul să te explici. Imediat.

Candra tremura toată. Discuţia asta o înnebunea. Nu avea decât o soluţie: să fugă. Înnebunită, urcă scările în fugă. Bob o prinse brusc de braţ. Şi el era în pijama. Chiar nimeni nu se va îmbrăca azi?

Jenată, abia stând în picioare, spuse:

— Sunt dezolată.

— Eu nu, răspunse Bob râzând.

În starea în care era, două braţe puternice chiar îi prindeau bine.

— Deci, iată secretara pe care am venit s-o vedem.

În faţa figurii uluite a Candrei, adăugă:

— Înţelegeţi, Joan nu putea să riste ca cineva să i-l sufle pe Josh. E foarte posesivă, Joan a noastră.

— Cum aşa? îi sunteţi amândoi logodnici, din întâmplare?

În ciuda situaţiei, el nu-şi putu stăpâni râsul.

— În ceea ce mă priveşte, aveţi binecuvântarea mea! continuă ea, îndepărtându-se să se sprijine de balustradă. Are aerul unei iepe de curse, iar Josh se pricepe la cai.

Auzi un zgomot. Josh şi Joan erau în pragul salonului.

— Cum vă permiteţi să vorbiţi astfel despre Josh? îl cunoaşteţi atât de bine? întrebă Joan cu o amabilitate contrazisă de chipul ei mânios.

— Întrebaţi-l pe el. În orice caz, eu vi-l las, dacă credeţi că-l puteţi păstra.

Îşi atinsese ţinta. Joan îşi ieşise din sărite, dar cel care reacţionă fu Josh:

— Pentru cineva care a venit aici plin de principii şi

morală, îmi pari tare brutală.

— Învăţ repede, mai ales că am un profesor bun.

Spunând aceasta, urcă în camera ei.

— Candra, Candra, întoarce-te! urlă Josh.

Îi ignoră apelul, gândindu-se numai cum să nu rateze o treaptă şi să se prăbuşească.

— În numele Cerului, ce este?. Întrebă Bob, care vizibil nu înţelegea nimic din toată scena.

— Ah, nu te amesteca!

În momentul în care intra în camera ei, Candra îl auzi pe Josh traversând furios salonul şi trântind uşa.

O oră mai târziu, Candra era lângă fratele ei, la fel de febril. Cum să plece cu un copil atât de bolnav?

Îi mai dădu o aspirină şi se aşează lângă pat.

Josh intră. Nu mai era furios, ci neliniştit

— Trebuie să chemăm un doctor. Nu-l putem lăsa aşa, spuse el punând mâna pe fruntea lui Roddy.

— Nu e cazul. Dar dă-mi adresa şi-l duc eu.

— Măcar o dată, Candra, nu mai fi un copil capricios şi fă ce ţi se spune. El este cel mai important acum, înţelegi?

Atinsese coarda ce o durea cel mai tare. Ea se ridică.

— În loc să tot dai sfaturi, mai bine te-ai duce să-ţi consolezi logodnica!

— Vei rămâne aici până ce Roddy se face bine. Apoi, sper că totul va reveni la normal.

— Asta era! în timp ce Dulcineea ta va face pregătirile pentru nuntă, eu voi lucra în locul tău şi-ţi voi încălzi nopţile solitare.

O privi deznădăjduit şi deschise uşa.

— Îi telefonez doctorului Jefferson. Tu ai grijă de Roddy, nu te ambala, şi nu te grăbi cu concluziile.

Dispăru înainte ca ea să răspundă.

Speriat, Roddy se ridică în capul oaselor. De bine, de rău, ea încercă să-l liniştească; îl alintă, până ce copilul adormi

la loc.

Timp de două ore rămase la căpătâiul lui, în timp ce copilul gemea prin somn. Gânduri amare o bântuia: îl iubea pe Josh, iar el era al altei femei. Visa să rămână, dar trebuia să plece; să plece? Dar când? Aşteptarea era mai rea decât orice. Odată cu tăcerea reveneau gândurile. Bob provocă o mică diversiune, anunţând-o că doctorul va veni abia pe la prânz.

Febra cedă un pic, iar Roddy se cufundă într-un somn liniştit. Candra se ridică, făcu câţiva paşi. Lipsa de somn, scena de dimineaţă, Roddy. Nu mai putea.

Uşa se deschise. Josh intră cu o tavă.

— Doarme? întrebă el îngrijorat.

Candra îl asigură cu un semn şi puse tava pe noptieră.

— Nu ştiu ce pot face astea, dar e mai bine decât nimic. Oricum.

Ar fi putut protesta, mai ales că Josh arsese pâinea, dar tăcu din gură.

Zgomot de oale şi farfurii ajunse la ei.

— Pepe?

— Nu, Joan. Nu e cea mai bună bucătăreasă din lume; as putea spune că e chiar o catastrofă!

Fascinată de silueta lui cu umerii largi şi urmărită de imaginea lui Joan îmbrăţişându-l pe Josh, nu se gândi când spuse:

— Are, desigur, alte talente.

— Aşa se pare.

Unde era el? La ce se gândea? Părea atât de departe!

— Bea cât este cald, spuse el, dându-i ceaşca cu ceai. E singurul lucru comestibil din ce am găsit eu.

Îl ascultă, dar dacă mai rămânea mult, simţea că ar fi clacat şi ar fi început să plângă pentru tot ce pierduse: dragostea, speranţa, tatăl său, casă, totul.

— Candra!

Îi ridică bărbia şi-şi fixă ochii în cei ai Candrei.

— Acum vrei să mă asculţi?

Nu avea de ales, era prea epuizată ca să refuze sau chiar să discute. În plus, era foarte curioasă să ştie, orice i-ar fi spus el.

— Ştiu că ai suferit un şoc. Mă pregăteam să-ţi explic, dar a apărut Joan. N-am încercat să mă răzbun, sper că înţelegi.

— Cred că da. Chiar cred că înţeleg. Dar prietena ta? Dacă aş fi în locul ei, nu prea ţi-aş acorda încredere. În orice caz, nu te-aş lua de bărbat.

Era, desigur, o glumă, dar atinsese un punct sensibil: el păli şi strânse din dinţi.

La urma urmei, nu putea să-l rănească şi ea un pic, după tot ce suferise?

— Cred că am plătit amândoi pentru ceea ce a fost altă dată, continuă ea. Cel mai bine ar fi să ne vedem fiecare de drum. Nu doresc să-ţi otrăvesc viaţa, şi nici lui Joan. Cât despre mine, nu sunt proastă să stau în faţa loviturilor.

— Crezi că eu te-aş lovi?

— Da, şi nu m-aş simţi prea bine. Deja mă simt vinovată.

— Vinovată? De ce? interveni Joan, care stătea de mult în uşă. De fiecare dată când plec vă găsesc împreună. Ce puneţi la cale?

— Coboară, Joan. Vom discuta mai târziu, îi spuse Josh tăios.

— Nu, să vorbim chiar acum. Dacă ţi-ai schimbat planurile, aş dori să fiu prima care o ştie. Ridicolul nu ucide, dar nici nu-mi place.

Vorbea atât de tare, încât Candra se apropie de Roddy să vadă dacă nu cumva l-a trezit.

— Până la intrarea mea în scenă nici nu ştiai că există femei pe pământ, adăugă ea ceva mai calm. Niciuna nu era demnă de tine. Cu mine, e altceva: îmi datorezi succesul tuturor cântecelor tale.

— Tu eşti Joshua Scott, autorul de cântece? întrebă Candra, uluită.

Era stupefiată, dar mai ales îl ura pentru că nu-i spusese nimic. Ce părere proastă avea despre ea dacă nu-i spusese ceea ce pentru el conta cel mai mult!

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar n-am făcut niciodată legătura. Felicitări, continuă ea cu ochii în lacrimi. Nu ştiam că voi lucra pentru marele Josh Scott. Ce toantă eram! Cred că v-aţi distrat de minune. Ce păcat că tata nu mai este, întotdeauna a spus că te-a judecat greşit.

Se apropie de uşă.

— Acum, cu permisiunea dumneavoastră, mă duc să-mi fac toaleta. Medicul nu va întârzia. Apoi, un tête-à-tête cu logodnica nu ţi-ar strica.

— Candra!

— Nu te obosi, e inutil să încerci să-mi explici. E rândul tău să ai remuşcări şi sper că te voi chinui până la sfârşitul zilelor. Şi chiar după aceea.

Cu mintea goală şi inima îngheţată, se retrase în camera ei. O trădase pe toată linia.

Ducându-se de la patul ei spre geam, auzi un zgomot. Era doctorul, care nu sosi decât la sfârşitul după-amiezii.

— E o dublă otită, spuse el. Trebuie să ia antibiotice. Să rămână în pat o săptămână, la căldură, şi să bea multe lichide. A fost întotdeauna aşa de slab?

— Da, consumă tot ce înghite! De mult n-a mai luat în greutate.

— Aici îşi va reveni. Vremea e minunată. O să vezi, băiete! adăugă el, mângâindu-l pe cap. În curând vei fi la fel de zdravăn ca un tăietor de lemne.

În ciuda febrei, copilul zâmbi.

— Măcar aici se amuză cineva, că jos e un haos total.

Joan vorbise din prag. Cu un zâmbet fermecător pe buze, într-un pulover de casmir negru, care-i accentua părul

blond, o privea pe Candra. Aparent, calmul ei o intriga.

— Doctorul mi-a promis că într-o săptămână Roddy va fi bine.

— Înţeleg că mai rămâneţi, spuse Joan, dezamăgită.

— Dacă Josh e de acord, vom pleca peste opt zile.

— Josh nu e un imbecil, nici ticălos, interveni doctorul, a cărui privire uluită alerga de la una la alta.

— Nimeni nu e perfect, Jim.

Ce familiarism! Toată lumea se cunoştea aici, doar ea era intrusa. Ca întotdeauna.

Joan îi întrerupse firul gândurilor.

— Dacă rămâneţi, vă puteţi ocupa de bucătărie. Pepe e plecat la Los Angeles. Ne trebuie cineva.

— Nu m-am angajat bucătăreasă, domnişoară Macy, spuse Candra calm.

— Nu asta am vrut să spun, zise Joan, roşind. Eu nu mă pricep la bucătărie. As putea să am grijă de Roddy cât aţi găti.

Candra şi-o imagină imediat pe Joan şi Josh crescând copii. Trebuia să-şi reconsidere un pic poziţia. Joan nu era total lipsită de suflet.

— Ne-am înţeles, Joan. Daţi-mi cinci minute.

Se întoarse, zâmbind în continuare.

— Cum sunt prin zonă azi, de ce nu mă invitaţi să gust din ceea ce gătiţi? întrebă doctorul.

— Cu cea mai mare bucurie! Nu ştiu dacă Josh e de acord.

— Oh! Cu cineva ca dumneavoastră la masă va fi fericit să aibă invitaţi.

— Ce vreţi să spuneţi, doctore? interveni Joan.

— Renumele monden nu te părăseşte atât de uşor. Acum două luni făceam încă parte din înalta societate din Portland, spuse Candra.

— Da, sigur! Îmi amintesc acum, sunteţi fiica Aliciei

Bishop.

— Fiica sa vitregă.

— Am întâlnit-o la San Francisco, după moartea soţului ei. Nu era deloc ca dumneavoastră.

— Nicidecum.

Înainte de a pleca, doctorul Jefferson îi mai făceau unele recomandări, apoi Candra coborî. Mai erau două ore până la masă. Nu avea timp de pierdut.

Când Bob veni cu un pahar în mână, era deja foarte ocupată.

— Trebuie să vă dăm un premiu. Bucătăreasa lui Josh pare imbatabilă, chiar Pepe s-ar înclina.

— Fac şi eu ce pot, dacă nu iese bine, cu atât mai rău pentru voi, glumi ea, întinzându-i un cuţit.

— Doamne, nu! eu nu ştiu nici măcar să fac cafeaua, e mai bine să mă abţin. Pentru toată lumea.

Candra începu să râdă.

— Cum l-aţi cunoscut pe Josh?

De ce această întrebare? Intrigată, Candra îl privi. Nu părea să aibă intenţii rele.

— Josh lucra la tatăl meu. Dar dumneavoastră?

— Joan l-a adus. Dorea să-i cânte melodiile şi cum sunt agentul ei, acum sunt şi al lui Josh. Ceea ce nu este foarte comod. Nu vrea să apară alături de ea, totul e să câştige un bănuţ.

— A, da?

— Lucrează împreună de patru ani. Anul acesta l-am convins să-şi popularizeze cuplul. Ştiţi că totul merge cu publicitate. După căsătoria lor, vânzările vor urca cu cel puţin douăzeci la sută.

Bând, o urmărea pe Candra cu coada ochiului. Va reacţiona? Nu, nu în bucătărie. Până la urmă, se duse la ceilalţi.

Salata de fructe cu nucă de cocos aştepta la rece,

castraveţii asezonaţi cu mentă erau gata, friptura şi cartofii trebuiau doar încălziţi.

Totul era bine. Candra se şterse pe mâini şi puse masa. Unde se duseseră? La Josh, probabil. Dar ea unde va fi peste două săptămâni? Ce va face? Era bine să se ducă la unchiul ei? Sau să caute de lucru la Portland?

De ceva vreme, viaţa i se complica zilnic: să uite trecutul, să-şi organizeze viitorul. Cât despre prezent, mai bine nu se gândea. Devenea obositor.

Încet, reveni în cameră şi-şi puse o rochie decoltată, care i se potrivea bine.

Coafura severă corespundea stării ei sufleteşti.

În această seară obişnuită, mondenă, îi va fi utilă.

Capitolul 9

A doua zi, cerul era degajat, aerul rece şi zăpada îngheţată scârţâia sub tălpile Candrei, care se plimba pe lângă râul Rogue.

Nu dormise. Întinsă pe pat, urmărise luna, apoi dispariţia ei. Urcase la ea imediat după masă; o vreme, râsetele şi vorbele mai umpluseră casă, apoi totul recăzuse în tăcere.

Fiecare se dusese la culcare. Un pic mai târziu auzise paşi. Fără îndoială Joan se ducea la Josh.

Cu ochii aţintiţi în tavan, lacrimile i se prelingeau pe pernă. Josh, aproape gol, o lua pe Joan în braţe cu voluptate… Cum putea dragostea să fie atât de crudă?

Candra rupse o crenguţă şi-şi continuă plimbarea.

Zgomotul unor copite îi întrerupse gândurile. Ştia prea bine cine putea fi călăreţul! Prinsă între un copac şi râu, nu avea cum să-l evite. Resemnată, îl aşteptă. Călărea perfect, de o eleganţă sublimă. Era îmbrăcat doar în blugi, un fular lung şi o canadiană. Conducea calul cu o mână de expert. Opri alături de Candra.

— Bună ziua! spuse ea pe un ton nepăsător. Unde este Joan?

— Voiam să-ţi vorbesc.

— Totul a fost spus, la ce-ar mai folosi?

După cearcăne şi ton, îşi dădu seama că nici el nu dormise. Îşi petrecuse noaptea cu Joan? Inima i se strânse.

— Vrei să mă asculţi? Totul s-a precipitat şi situaţia mi-a scăpat de sub control.

Prea emoţionată ca să spună ceva, îşi vârî mâinile în buzunare, contemplând râul. Josh sări jos, o luă de umeri şi, ţinând calul de hăţuri, se îndreptară spre casă.

— Ştiam că într-o zi te voi vedea, Candra. Dar nu ştiam când. După plecarea mea din Portland, m-am gândit mereu la tine.

— Serios? De ce?

El ezită.

— La început, te-am urât de moarte pentru că ai povestit că m-ai prins cu Bettina. Adevărul e că niciodată nu am mers prea departe cu ea.

Îi căută aprobarea din priviri. Ea i-o dădu. Adevărul e că nu-l văzuse decât îmbrăţişând-o pe Bettina.

— Dar îl uram mai mult pe tatăl tău. Cum a putut să te lase aşa, să nu se ocupe de tine? Erai tot mai insuportabilă.

Se opri o clipă, îi luă bărbia şi o mângâie pe buze. Satisfăcut că o simţea fremătând, îi luă mâna şi plecară mai departe.

— Când ai povestit asta tatălui tău, nu ştiai că ai intrat într-un cuib de viespi.

Privea drept înainte şi vorbea calm. Candra îl asculta resemnată, cu capul în jos. Se decisese să se explice, nu-l putea opri. Cu cât termina mai repede, cu atât mai bine.

— Brusc, tatăl tău şi-a adus aminte multe detalii; de exemplu, într-o zi te-a găsit în braţele mele plângând pentru că nu te luase la New York, aşa cum promisese. Te consolam ca pe o soră mai mică.

Candra nu-şi mai amintea. Se refugiase adesea la Josh. Dar că tatăl său, care nu o prea băga în seamă, şi-a amintit, iată ceva care o uluia!

— Tatăl tău se simţea vinovat, dar prefera să mă acuze pe mine. A pretins că am vrut să te seduc. A ameninţat că mă dă în judecată. Fireşte că n-a făcut-o. Dar m-a gonit.

— Nu ştiam, n-am vrut niciodată asta.

Sincer dezolată, înţelegea pentru prima dată amploarea dezastrului pe care-l pricinuise.

— Acum sunt sigur. O simţeam când ai venit. Erai geloasă, dar nu erai rea, Candra.

— De ce nu?

— Dacă ai fi fost rea nu te-ai fi ocupat de Roddy aşa cum

ai făcut-o, nu mi-ai fi scris corespondenţa cu atâta seriozitate. Am uitat o vreme de răzbunare. Dar într-o zi nu m-am mai gândit la toate acestea. Viaţa mea a luat o întorsătură mult mai satisfăcătoare decât înainte. Atunci mi-am amintit clipele frumoase. Am fost foarte fericit la voi, Candra.

Îi surâse şi ea simţi cum i se încălzeşte inima.

— Şi ai devenit un celebru autor de cântece.

— Nu imediat, dar succesul a venit până la urmă.

Nu mai mergeau. Priveau râul, pierduţi la mii de kilometri depărtare.

— De fapt, a venit când Joan a cântat *Fata cu părul de aur.* Ea m-a prezentat lui Bob, el este agentul ei. Cel mai bun în domeniu. Nimeni nu cunoaşte autorul cântecelor, decât în cazul unui mare succes, când producătorii insistă să ştie. Astfel, am decis să mă logodesc cu Joan.

— Da, sigur.

Devenise din nou distantă. El observă asta şi o luă de mână.

— Nu, nu poţi înţelege. Nimeni nu ştie cât de greu, de crud este. Fiecare joacă pentru el, gata de orice pentru a câştiga. Este groaznic, singur. M-am luptat, am refăcut cântecele de zeci de ori. Câteodată eram atât de obosit, încât Pepe mă găsea dormind în faţa televizorului, cu un sandviş în mână. Ce e mai rău e că mă duceam la serate, cu aceleaşi mutre vesele.

— Ah, Josh! murmură ea compătimitoare.

Ea cunoştea plictisul seratelor, unde te simţi mai pierdut decât oriunde în altă parte.

Îi mângâie obrazul, înduioşată.

— Lasă-mă să termin, Candra. Apoi, te voi strânge în braţe, până îţi vei pierde răsuflarea. Joan şi cu mine eram doar prieteni. Un tandem care lucra bine. Când Bob a avut ideea de a ne finanţa pentru publicitate, am acceptat. Eram

obosiţi de mondenităţi şi nimic altceva nu ne lega. Atunci, de ce nu?

— Dragul de Bob!

Împărţită între speranţă şi durere, se trădase. În sfârşit, înţelegea de ce Josh fusese atât de furios. Nu dorea ca totul să se ducă de râpă.

Cu mână fermă o obligă să-l privească.

— Te rog, Candra! Nu face ca şi cum povestea mea ţi s-ar părea evidentă. Pentru tine nu este aşa.

Furia mătură durerea şi speranţa. Cum de o putea crede atât de proastă? Scoasă din fire, cu ochii strălucind, se dădu un pas înapoi.

— Ai dreptate, toate aceste maşinaţii îmi scapă. Dar nu văd ce se schimbă. Eşti, în continuare, logodit. Şi ştiu ce gândeşti despre mine: sunt un copil răsfăţat, care nu mai are niciun ban. Trebuie să-l consoleze cineva! O femeie în plus pe lista ta! O femeie pe care o ajuţi atunci când e singură. O dată mi-ai spus că vreau să manipulez oamenii, dar şi tu o faci destul de bine. Toată lumea îţi aparţine şi pretinzi că faci exact ceea ce vrei! Îmi ceri să mă angajez, apoi o iei pe Joan în pat! Ei bine, nu mai merge! M-am săturat. Mă iubeşti, mă doreşti, o doreşti pe Joan, cu care nu eşti decât prieten. M-am săturat de toate poveştile tale.

Dintr-odată tăcu; spusese prea mult. Ruşinată, lăsă ochii în jos şi luă mâna întinsă de Josh.

— Mă iubeşti, constată el liniştit.

Sigur, dar cum putea să recunoască faptul că-i era mai scump decât lumina soarelui, decât aerul şi decât viaţa însăşi? Nu. Nici măcar nu putea să-l privească, să citească triumful în ochii lui.

El insistă.

— Recunoaşte! Pentru numele lui Dumnezeu, recunoaşte!

— Nu!

— Candra, te rog. Mă iubeşti?

— Da.

Nu era decât un murmur, dar el oftă şi o strânse în braţe cât îi permitea canadiana groasă. Înlănţuiţi, savurau magia acestui moment atât de scump plătit.

— Te iubesc, Candra, te iubesc mai mult decât orice, mai mult decât viaţa mea.

Aceste cuvinte atât de dorite, sunau pentru ea ca un cântec divin. Un moment de neuitat, care ştergea toate suferinţele şi amintirile trecutului.

— Trebuie să plec la Los Angeles pentru a aranja nişte treburi, spuse el, îndepărtându-se cu greu şi pironindu-şi privirea de smarald în ochii ei plini de lacrimi de bucurie. Nu va dura mult, iar când voi reveni nu te voi mai părăsi.

— Şi Joan?

Joan, care şi ea era îndrăgostită de Josh, chiar dacă el spunea că e vorba doar de o prietenă.

— Am rupt logodna; ştie că te iubesc, i-am spus aseară. Nu eu i-am cerut să vină, când a bătut eram sigur că tu eşti, eram atât de convins, încât mi-a trebuit un minut să realizez cine era.

În sfârşit, cerul se luminase; nu mai existau neînţelegeri şi nici întrebări fără răspuns. Cu toate acestea, o umbră trecu peste chipul Candrei.

— Ce este, draga mea? întrebă el, luând-o în braţe. Ce te supără?

— Mă gândesc la biata Joan. Fericirea proprie este, uneori, nenorocirea altora!

— Probabil. Dar, pentru noi, nu poate fi altfel. Ştii foarte bine. Aşa era scris.

— Acum ştiu.

Buzele lor se uniră, iar Candra, fericită, îl strânse în braţe, căutându-i căldura şi forţa de care hainele groase o lipseau.

— Dacă nu vrei să te răstorn aici, pe pământul rece, ar fi

bine să ne întoarcem, spuse el într-un suspin, îndepărtându-se.

Este dificil să reziști pasiunii. Chiar dacă pasiunea asta o încânta, continua totuși s-o sperie puțin.

Cuminți, ținându-se de mână, intrară în fostul grajd.

O oră mai târziu, Josh pleca cu Joan și Bob. În picioare, în prag, Candra privea mașina îndepărtându-se. Promisese că se va întoarce în cel mult o săptămână. Promisese.

Capitolul 10

La trei zile după plecarea lui Josh, Candrei i se părea că timpul deja trece mai încet. Dorea aproape să-şi strige dragostea la pereţi dar nu putea vorbi despre asta nici cu Roddy şi nici cu Pepe, care revenise de la Los Angeles.

Avea adesea momente de incertitudine. Toată această fericire nu era oare decât un vis dulce? Josh o va iubi aşa cum îşi imagina ea? Telefonul sună şi toate îndoielile i se risipiră. Josh, la capătul celălalt al firului, îi împărtăşea tandreţea, dorinţa şi pasiunea lui, în fiecare seară.

Roddy era tot mai bine. Nu mai avea febră, nici dureri de urechi. Avea voie să coboare în salon câteva ore pe zi, stând alături de Candra în faţa şemineului.

În a patra seară, enervată că nu avea ce face, spălă vasele şi făcu singură curăţenie. După ce-l culcă pe Roddy, urcă în salon, mergând de la bibliotecă la fereastră, de la fereastră la şemineu şi din nou la bibliotecă. Se opri prefăcându-se că ar căuta un titlu, dar nu distingea nimic. Apoi, porni din nou.

Abia îşi dădu seama că Pepe îi întindea un pahar cu vin fiert.

— Mulţumesc, Pepe! spuse ea, înţelegând ce face el. Îmi lipseşte activitatea. Mâine mă ocup eu de cumpărături.

Unde era Josh? De ce nu suna? Era cu Joan? Lucra oare? Dacă telefonul ar fi sunat în acel moment, ar fi uitat toate aceste gânduri, vrăjită de vocea lui tandră, nu s-ar mai fi gândit decât la declaraţia lui de dragoste.

— De ce nu faceţi puţină gimnastică sau mai bine o baie? sugeră Pepe. Veţi putea petrece o noapte mai plăcută!

Surprinsă, nu se opri, totuşi, din plimbarea prin cameră.

— Cum de ştii că nu dorm bine?

— Lumina rămâne aprinsă ore în şir.

— Te-am deranjat, îmi pare rău.

Brusc, era foarte jenată. Oare el ştia de ce nu-şi găsea somnul? Bănuia că tânjea să fie în braţele lui Josh, să-l acopere cu sărutări?

— Nu m-aţi deranjat deloc. Dacă aţi fi plecat şi Josh ar fi rămas, nici el n-ar fi închis un ochi.

— Preocupat de un nou cântec?

— Nu, de dumneavoastră.

Spuse asta calm, ca pe o evidenţă.

— Îl iubesc.

În sfârşit, o spusese cu glas tare. Era minunat!

— Ştiu, spuse Pepe, zâmbind blând. Căutaţi-vă halatul, mă duc să umplu piscina, adăugă el şi dispăru în galeria ce ducea spre sală.

Imediat, apoi, se întoarse şi-i spuse că baia este gata.

În marea sală, calmul era impresionant. Se dezbrăcă încet şi-şi dădu seama că şi aici exista un casetofon şi câteva casete. Alese una şi o puse în aparat.

O melodie a lui Josh umplu camera, smulgându-i un suspin adânc. Plonjă. Apa călduţă o destinse imediat. Înotă un timp, apoi se opri brusc. Un jet de lumină venea dinspre uşă. Îl recunoscu pe Josh şi inima aproape că-i sparse pieptul.

— Josh! exclamă ea surprinsă şi fermecată.

Privirea ei îl invită în apă.

— Când ai ajuns?

— Exact la timp, s-ar spune.

Continuând să se dezbrace, nu pierdea din ochi trupul superb pe care apa îl ascundea.

Nu mai putea aştepta şi, jenată de acest examen de sus, îşi ascunse pudic sânii. În sfârşit, el se lăsă în apă. Făcând pe indiferentul, începu să înoate în joacă, apoi reveni rapid spre ea şi o îmbrăţişă.

Buzele lor se uniră, în timp ce picioarele, menţinându-i la suprafaţă, se înlănţuiau, se despărţeau şi din nou.

O strânse mai tare şi-i murmură tandru la ureche:

— Te iubesc, Candra.

— Şi eu.

Suspinând de plăcere, îi urmărea cu degetul conturul ochilor şi al gurii senzuale. În fine, făcea ceea ce dorea să facă de atâţia ani!

— Eram sigur. Sigur că eşti fantastică, voi fi fericit să te revăd, să te descopăr. Când am plecat din Portland, am încercat să dau telefon de câteva ori. Dar nu erai acolo, erai la pension.

— Alicia mă trimisese acolo. O deranjam, murmură ea între două sărutări.

— Te-am văzut o dată. Cred că aveai şaisprezece ani. Eram la Portland cu Pepe. Ai ieşit dintr-un magazin cu mama ta vitregă. Aveai un costum roşu, erai superbă cu părul ondulat, care-ţi curgea pe umeri. Dar erai foarte tristă. Cred că atunci m-am îndrăgostit, de fiecare dată mi te imaginam îmbrăcată aşa. Erai la fel de frumoasă, ca amintirea mea.

— Şi eu as putea spune la fel despre tine.

Răspunzând dorinţei ei, Josh o strânse ferm de talie, în timp ce o sărută în fugă şi porni în căutarea rotunjimilor la care visa. În ciuda apei, o simţea vibrând sub degetele sale.

— Ne căsătorim? întrebă el.

— Da!

— Mâine?

— Da!

— Ce docilitate! glumi el, muşcându-i lobul urechii.

Apoi, brutal, îi muşcă buzele şi o îmbrăţişă cu ardoare, cu o pasiune poate nemaiîntâlnită. Cu ochii închişi, parcă vedea cerul deschizându-se pentru ea, auzi sunând, parcă, trompetele fericirii; în plin extaz, gemea, îl chema pe Josh strigându-şi dorinţa. El o strânse la piept, şi apoi, brusc, o respinse.

— Ar trebui să aştept să ne uscăm. Nu pot. Când eşti aici, înnebunesc. Te doresc atât de mult!

De ce roşise? Şi ea îl dorea. Ea izbucni în râs, şi la fel făcu şi el. Situaţia lor era foarte comică!

— Joshua Scott Lawrence, dacă nu termini ce ai început, nu te voi ierta niciodată, glumi ea mimând furia.

O secundă, el ezită, apoi privirea i se aprinse şi o îmbrăţişă, ca şi cum nu i-ar mai fi dat drumul niciodată, o strânse cu toată furia senzuală de care era capabil; ea, încordată, aştepta momentul suprem. Şi acolo, în apă, el o făcu a lui, obţinând ceea ce dorea. Împreună, ajunseră la extaz într-un singur strigăt de fericire. Şi, înlănţuiţi încă multă vreme, plutiră pe apă, privindu-se în ochi.

— Eşti adorabilă, spuse el, revenindu-şi încet. Şi delicios de pudică. Frumoasă ca o inimioară. Şi dulce la sărutat şi la mângâiat.

Se amuză, punctând fiecare cuvânt cu un sărut pe nas sau pe sâni.

— Josh?

— Da!

— Şi acum?

— Ne căsătorim. Fără să pierdem un minut. A fost infernal la Los Angeles fără tine. Studiourile, filmările pentru televiziune.

— În timp ce eu mă distram de minune aici, aşteptându-te. Asta se subînţelege? întrebă ea făcând o grimasă.

— Sper că nu te-ai plictisit. E minunat când ne regăsim. Dacă n-ai fi fost aici, aş fi întors toată ţara pe dos în căutarea ta. Niciodată nu-mi vei scăpa, Candra. Eşti a mea, te păstrez aici pentru totdeauna.

— Şi Roddy?

— Sigur că şi pe el! Cum crezi că pot trăi cu tine fără ca el să nu ni se strecoare printre picioare, zi de zi?

— Eşti sigur?

— Sigur că da! Hai, acum te conduc în camera ta. Înainte de a ieşi din apă, el îi mai strecură un sărut după ureche.

Se îmbrăcară, stinseră lumina şi, mână în mână, ajunseră încet în salon.

Candra nu se grăbea, căci nu dorea să-l părăsească. Abia sosise doar!

Ca şi cum ar fi citit în inima ei, Josh o împinse uşor spre camera lui.

Se opri în prag, o fixă cu intensitate şi-i strânse tandru mâna, trezindu-i din nou simţurile abia adormite.

— Rămâi aici. Te rog.

Fără să se lase mult rugată, intră. Patul mare, ca un altar al dragostei, era splendid sub razele lunii. Gata de a se sacrifica acolo, oricât de des ar dori Josh, o străbătu un fior.

— Eşti tot ce am visat întotdeauna, şi chiar mai mult, murmură el, la fel de tulburat.

O ridică şi o duse, ca pe bunul lui cel mai de preţ, pe pat, apoi se aşeză lângă ea.

— Nu mă părăsi niciodată, Candra, mai ales în noaptea asta. Nu mă voi sătura niciodată de tine. Te vreau în braţele mele pentru toată viaţa.

Ca o fetiţă ascultătoare, ea se ghemui la pieptul lui.

Cuvintele cântecului compus de el îi răsunau în urechi:

Visele mele dintr-un trecut îndepărtat

Sunt promisiunile de mâine.

Şi mâine va fi ziua nunţii lor.

Exista, oare, pe lume o promisiune mai frumoasă şi mai dulce?

Sfârşit